

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยครั้งนี้จำแนกเป็น ๔ ตอน ดังนี้

- ตอนที่ ๑ ข้อมูลสถานภาพของกลุ่มตัวอย่าง
- ตอนที่ ๒ ความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษาเกี่ยวกับสถานภาพและบทบาทของสตรีไทยในสังคม การศึกษา เศรษฐกิจ และการเมืองการปกครอง
- ตอนที่ ๓ เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษาเกี่ยวกับสถานภาพและบทบาทของสตรีไทยในสังคม การศึกษา เศรษฐกิจ และการเมืองการปกครอง
- ตอนที่ ๔ เปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงเกี่ยวกับสถานภาพและบทบาทของสตรีไทยในสังคม การศึกษา เศรษฐกิจ และการเมืองการปกครอง

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ ๑

สถานภาพของกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ ๒ จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามเพศและกลุ่ม

เพศ	ผู้บริหาร		อาจารย์		นักศึกษา		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	๒๓	๕๖.๑๐	๓๘	๓๕.๗๘	๑๑๕	๓๘.๖๐	๑๗๖	๓๘.๕๑
หญิง	๑๘	๔๓.๙๐	๗๐	๖๔.๒๒	๑๘๓	๖๑.๔๐	๒๑๑	๖๐.๔๙
รวม	๔๑	๑๐๐	๑๐๘	๑๐๐	๒๙๘	๑๐๐	๔๕๗	๑๐๐

จากตารางที่ ๒ ปรากฏว่า ผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด ๔๕๗ เป็นหญิงมากกว่าชาย คือ เป็นหญิง ๒๑๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๖๐.๔๙ ชาย ๑๗๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๘.๕๑

เมื่อจำแนกตามกลุ่ม ปรากฏว่า ผู้บริหารเป็นชายมากกว่าหญิง คือ เป็นชาย ๒๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๖.๑๐ เป็นหญิง ๑๘ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๓.๙๐ อาจารย์เป็นหญิงมากกว่าชาย คือ เป็นหญิง ๗๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๖๔.๒๒ เป็นชาย ๓๘ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๕.๗๘ นักศึกษาเป็นหญิงมากกว่าชาย คือ เป็นหญิง ๑๘๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๖๑.๔๐ เป็นชาย ๑๑๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๘.๖๐

ตารางที่ ๓ จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้บริหารและอาจารย์จำนวนความเพศและอายุ

อายุ	ผู้บริหารชาย		ผู้บริหารหญิง		อาจารย์ชาย		อาจารย์หญิง		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
๒๑ - ๓๐ ปี	-	-	-	-	๕	๑๒.๘๓	๒๓	๓๒.๘๖	๒๘	๑๘.๖๗
๓๑ - ๔๐ ปี	๗	๓๐.๘๓	๕	๒๑.๗๔	๑๗	๔๓.๕๔	๒๔	๓๔.๒๙	๕๓	๓๕.๓๓
๔๑ - ๕๐ ปี	๔	๑๖.๖๗	๑๒	๕๒.๖๓	๑๓	๓๓.๓๓	๑๓	๑๘.๘๖	๔๒	๒๗.๓๓
๕๑ - ๖๐ ปี	๗	๓๐.๘๓	๑	๔.๓๖	๔	๑๐.๒๖	๑๐	๑๔.๒๘	๒๒	๑๔.๖๗
รวม	๒๓	๑๐๐	๒๘	๑๐๐	๓๙	๑๐๐	๕๐	๑๐๐	๑๕๐	๑๐๐

จากตารางที่ ๓ ปรากฏว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีอายุระหว่าง ๓๑ - ๔๐ ปี มากที่สุด คือ ๕๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๕.๓๓ รองลงมา คือ อายุระหว่าง ๔๑ - ๕๐ ปี มี ๔๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๗.๓๓ อายุ ๒๑ - ๓๐ ปี มี ๒๘ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๘.๖๗ และน้อยที่สุด คือ อายุระหว่าง ๕๑ - ๖๐ ปี มี ๒๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๔.๖๗

เมื่อจำแนกตามกลุ่มผู้บริหารชาย ผู้บริหารหญิง อาจารย์ชาย และอาจารย์หญิง ปรากฏว่า ผู้บริหารชายอายุระหว่าง ๔๑ - ๕๐ ปี มีมากที่สุด รองลงมาอายุระหว่าง ๓๑ - ๔๐ ปี และ ๕๑ - ๖๐ ปี จำนวนเท่ากัน คือ อย่างละ ๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๐.๘๓ ผู้บริหารหญิงอายุระหว่าง ๔๑ - ๕๐ ปี มีมากที่สุดคือ ๑๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๒.๖๓ รองลงมา อายุ ๓๑ - ๔๐ ปี มี ๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๑.๗๔ น้อยที่สุดคือ อายุระหว่าง ๕๑ - ๖๐ ปี มี ๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๔.๓๖ อาจารย์ชายอายุระหว่าง ๓๑ - ๔๐ ปี มีมากที่สุด คือ ๑๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๓.๕๔ รองลงมา คือ อายุ ๔๑ - ๕๐ ปี มี ๑๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๓.๓๓ อายุ ๒๑ - ๓๐ ปี มี ๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๒.๘๓ น้อยที่สุด อายุ ๕๑ - ๖๐ ปี มี ๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๐.๒๖ อาจารย์หญิง อายุระหว่าง ๓๑ - ๔๐ ปี มีมากที่สุด คือ ๒๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๔.๒๙ รองลงมาคือ อายุ ๒๑ - ๓๐ ปี จำนวน ๒๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๒.๘๖ อายุ ๔๑ - ๕๐ ปี มี ๑๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๘.๘๖ น้อยที่สุดอายุ ๕๑ - ๖๐ ปี มี ๑๐ คนคิดเป็นร้อยละ ๑๔.๒๘

ตารางที่ ๔ จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้บริหารและอาจารย์จำแนกตามเพศและวุฒิการศึกษา

วุฒิการศึกษา	ผู้บริหารชาย		ผู้บริหารหญิง		อาจารย์ชาย		อาจารย์หญิง		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
อเนุปริญญา	๑	๔.๓๔	-	-	๑	๒.๕๖	๑	๑.๔๓	๔	๒.๖๗
ปริญญาตรี	๑๑	๔๗.๘๓	๑๑	๖๑.๑๑	๒๔	๗๑.๗๘	๔๔	๗๐.๐๐	๕๖	๖๖.๐๐
ประกาศนียบัตรบัณฑิต	๑	๔.๓๔	-	-	๑	๒.๕๖	-	-	๒	๑.๓๓
ปริญญาโท	๑๐	๔๓.๔๘	๗	๓๘.๘๘	๔	๑๒.๐๘	๑๗	๒๘.๒๘	๓๘	๓๘.๖๗
ปริญญาเอก	-	-	-	-	-	-	๓	๔.๖๘	๓	๓.๐๐
รวม	๒๓	๑๐๐	๑๘	๑๐๐	๕๙	๑๐๐	๖๔	๑๐๐	๑๕๐	๑๐๐

จากตารางที่ ๔ ปรากฏว่า ผู้ตอบแบบสอบถาม มีวุฒิปริญญาตรีมากที่สุด คือ ๕๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๖๖ รองลงมา คือ วุฒิปริญญาโท มี ๓๘ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๕.๓๓ วุฒิปริญญาโท มี ๓๘ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๕.๓๓ วุฒิปริญญาเอก มี ๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๒.๐๐ และวุฒิประกาศนียบัตรบัณฑิต มีน้อยที่สุด คือ ๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๑.๓๓

เมื่อจำแนกตามกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มผู้บริหารชาย ผู้บริหารหญิง อาจารย์ชาย และอาจารย์หญิงปรากฏว่า ผู้บริหารชายมีวุฒิประกาศนียบัตรบัณฑิตเดียวกับวุฒิปริญญาโท คือ วุฒิปริญญาตรี มี ๑๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๗.๘๓ ปริญญาโท มี ๑๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๓.๔๘ และมีน้อยที่สุด คือ วุฒิปริญญาและประกาศนียบัตรบัณฑิต มีอย่างละ ๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๔.๓๔ ผู้บริหารหญิงมีวุฒิปริญญาตรีมากที่สุด คือ มี ๑๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๖๑.๑๑ รองลงมาคือวุฒิปริญญาโท มี ๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๘.๘๘ อาจารย์ชายมีวุฒิปริญญาตรีมากที่สุดคือ ๒๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๗๑.๗๘ รองลงมาคือ วุฒิปริญญาโท มี ๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๒.๐๘ น้อยที่สุดคือ วุฒิปริญญา และ ประกาศนียบัตรบัณฑิต มี ๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๒.๕๖ อาจารย์หญิง มีวุฒิปริญญาตรีมากที่สุด คือ ๔๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๗๐.๐๐ รองลงมา คือ วุฒิปริญญาโท มี ๑๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๖.๕๖ วุฒิปริญญาเอกมี ๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๔.๖๘ น้อยที่สุดคือ วุฒิปริญญาตรี มี ๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๑.๕๖

ตารางที่ ๕ จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มผู้บริหารจำแนกตามเพศและตำแหน่งบริหารหน้าที่การงาน

ตำแหน่งบริหาร	ผู้บริหารชาย		ผู้บริหารหญิง		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
คณบดี	๑	๔.๓๕	-	-	๑	๒.๔๔
รองคณบดี	๑	๔.๓๕	-	-	๑	๒.๔๔
หัวหน้าภาควิชา	๕	๒๑.๗๔	๒	๑๑.๑๑	๗	๑๗.๑๗
ผู้อำนวยการ	๑	๔.๓๕	-	-	๑	๒.๔๔
หัวหน้าฝ่าย	๑๒	๕๒.๑๗	๑๑	๕๕.๕๕	๒๓	๕๖.๐๘
หัวหน้าคณะวิชา	๓	๑๓.๐๔	๕	๒๗.๒๗	๘	๑๘.๕๒
รวม	๒๓	๑๐๐	๑๘	๑๐๐	๔๑	๑๐๐

จากตารางที่ ๕ ปรากฏว่า ผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มผู้บริหารมีตำแหน่งบริหารคือหัวหน้าฝ่ายมากที่สุดคือ ๒๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๖.๑ รองลงมาคือ หัวหน้าคณะวิชา มี ๘ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๘.๕ หัวหน้าภาควิชา มี ๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๗.๑ น้อยที่สุดคือ ตำแหน่ง คณบดี รองคณบดี ผู้อำนวยการ มีอย่างละ ๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๒.๔

เมื่อจำแนกตามกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม ปรากฏว่า ผู้บริหารชายมีตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายมากที่สุด คือ ๑๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๒.๑๗ รองลงมาคือ หัวหน้าภาควิชา มี ๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๑.๗๔ หัวหน้าคณะวิชา มี ๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๓.๐๔ น้อยที่สุดคือ คณบดี รองคณบดี และผู้อำนวยการ มีอย่างละ ๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๔.๓๕ ผู้บริหารหญิงมีตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายมากที่สุดคือ ๑๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๕.๕๕ รองลงมาคือ หัวหน้าคณะวิชา มี ๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๗.๒๗ หัวหน้าภาควิชา มีน้อยที่สุด คือ ๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๑.๑๑

ตารางที่ ๖ จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามของกลุ่มผู้บริหาร และอาจารย์ จำนวนตามเพศและระยะเวลาที่ปฏิบัติหน้าที่ราชการ

ระยะเวลา	ผู้บริหารชาย		ผู้บริหารหญิง		อาจารย์ชาย		อาจารย์หญิง		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เกิน ๕ ปี	๓	๑๓.๐๔	-	-	๔	๒๓.๐๔	๒๒	๓๑.๔๓	๓๙	๒๒.๖๗
๕ - ๑๐ ปี	๑๖	๖๔.๕๗	๑๑	๖๑.๑๑	๑๐	๒๔.๖๔	๑๔	๒๗.๑๔	๕๑	๓๗.๓๓
๑๑ - ๑๕ ปี	๓	๑๓.๐๔	๑	๕.๕๖	๕	๑๒.๕๓	๑๒	๑๗.๑๔	๒๑	๑๕.๐๐
๑๕ ปีขึ้นไป	๑	๔.๓๕	๖	๓๓.๓๓	๑๔	๓๕.๕๖	๑๗	๒๕.๒๕	๓๘	๒๘.๐๐
รวม	๒๓	๑๐๐	๑๘	๑๐๐	๓๔	๑๐๐	๕๐	๑๐๐	๑๒๖	๑๐๐

จากตารางที่ ๖ ปรากฏว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีระยะเวลาที่ปฏิบัติหน้าที่ราชการ ๕ - ๑๐ ปี มีมากที่สุด คือ ๕๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๗.๓๓ รองลงมาคือ ระยะเวลา ๑๕ ปีขึ้นไปมี ๓๘ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๘ ระยะเวลาไม่เกิน ๕ ปีมี ๓๙ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๘.๖๗ น้อยที่สุด ระยะเวลา ๑๑ - ๑๕ ปี มี ๒๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๕

เมื่อจำแนกตามกลุ่มผู้บริหารชาย ผู้บริหารหญิง อาจารย์ และอาจารย์หญิง ปรากฏว่า ผู้บริหารชาย ปฏิบัติหน้าที่ราชการระยะเวลา ๕ - ๑๐ ปี มีมากที่สุด คือ ๑๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๖๔.๕๗ รองลงมาคือ ระยะเวลาไม่เกิน ๓ ปี และ ๑๑ - ๑๕ ปี มีจำนวนเท่ากัน คือ อย่างละ ๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๓.๐๔ น้อยที่สุด ระยะเวลา ๑๕ ปีขึ้นไป มี ๑ คนคิดเป็นร้อยละ ๔.๓๕

ผู้บริหารหญิง ปฏิบัติหน้าที่ราชการระยะเวลา ๕ - ๑๐ ปี มีมากที่สุดคือ ๑๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๖๑.๑๑ รองลงมาคือ ระยะเวลา ๑๕ ปีขึ้นไปมี ๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๓.๓๓ ระยะเวลา ๑๑ - ๑๕ ปี มี ๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๕.๕๖ น้อยที่สุด อาจารย์ชาย ระยะเวลาปฏิบัติหน้าที่ราชการ ๑๕ ปีขึ้นไปมีมากที่สุดคือ ๑๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๕.๕๖ รองลงมาคือ ระหว่าง ๕ - ๑๐ ปี มี ๑๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๔.๖๔ ระยะเวลาไม่เกิน ๕ ปี มี ๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๐.๐๔ น้อยที่สุด คือ ระยะเวลา ๑๑ - ๑๕ ปี มี ๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๒.๕๓

อาจารย์หญิง ระยะเวลาปฏิบัติหน้าที่ราชการไม่เกิน ๕ ปี มีมากที่สุด คือ ๒๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๑.๔๓ รองลงมาอายุราชการระหว่าง ๕ - ๑๐ ปี มี ๑๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๗.๑๔ ๑๕ ปีขึ้นไปมี ๑๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๕.๒๕ น้อยที่สุดอายุราชการระหว่าง ๑๑ - ๑๕ ปี มี ๑๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๗.๑๔

ตารางที่ ๗ จำนวนกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาจำแนกตามเพศและอายุ

อายุ	นักศึกษาชาย		นักศึกษาหญิง		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
๑๖ - ๒๐ ปี	๑๗	๑๔.๗๘	๒๕	๑๓.๖๖	๔๒	๑๔.๑๐
๒๑ - ๒๕ ปี	๔๐	๓๔.๒๖	๑๕๔	๘๔.๑๕	๒๔๔	๘๑.๕๐
๒๖ - ๓๐ ปี	๔	๖.๕๖	๓	๑.๖๔	๑๑	๓.๗๐
๓๐ ปีขึ้นไป	-	-	๑	.๕๕	๑	.๓๐
รวม	๑๑๕	๑๐๐	๑๘๓	๑๐๐	๒๙๘	๑๐๐

จากตารางที่ ๗ ปรากฏว่าผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มนักศึกษา มีอายุระหว่าง ๒๑ - ๒๕ ปี มีมากที่สุด คือ ๒๔๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๘๑.๕ รองลงมาอายุระหว่าง ๑๖ - ๒๐ ปี มีจำนวน ๔๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๔.๑ อายุระหว่าง ๒๖ - ๓๐ ปี มี ๑๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๓.๗ น้อยที่สุดอายุ ๓๐ ปีขึ้นไปมี ๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๐.๓๐

เมื่อจำแนกตามกลุ่มนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง ปรากฏว่า นักศึกษาชาย อายุระหว่าง ๒๑ - ๒๕ ปี มีมากที่สุดคือ ๔๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๔.๒๖ รองลงมา อายุ ๑๖ - ๒๐ ปี มี ๑๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๔.๗๘ อายุระหว่าง ๒๖ - ๓๐ ปี มี น้อยที่สุด คือ ๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๖.๕๖ นักศึกษาหญิงอายุระหว่าง ๒๑ - ๒๕ ปี มีมากที่สุด คือ ๑๕๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๘๔.๑๕ รองลงมาคืออายุ ๑๖ - ๒๐ ปี มี ๒๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๓.๖๖ อายุระหว่าง ๒๖ - ๓๐ ปี มี ๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๑.๖๔ น้อยที่สุดอายุ ๓๐ ปีขึ้นไปมี ๑ คน คิดเป็นร้อยละ .๕๕

ตารางที่ ๘ จำนวนกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาจำแนกตามเพศและระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	นักศึกษาชาย		นักศึกษาหญิง		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง	๗๑	๖๑.๗๔	๕๓	๕๐.๘๖	๑๒๔	๕๕.๐๓
ประกาศนียบัตรประโยคครูมัธยม	๔๔	๓๘.๒๖	๕๐	๔๘.๑๔	๑๓๔	๕๘.๙๖
รวม	๑๑๕	๑๐๐	๑๐๓	๑๐๐	๒๑๘	๑๐๐

จากตารางที่ ๘ ปรากฏว่า ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงมากที่สุด คือจำนวน ๑๒๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๕.๐๓ ระดับประกาศนียบัตรประโยคครูมัธยม จำนวน ๑๓๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๘.๙๖

เมื่อจำแนกตามกลุ่มนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง ปรากฏว่า นักศึกษาชายระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง มีมากที่สุดคือ ๗๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๖๑.๗๔ ระดับประกาศนียบัตรประโยคครูมัธยมมี ๔๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๘.๒๖ นักศึกษาหญิงระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง มีมากที่สุดคือ ๕๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๐.๘๖ ระดับประกาศนียบัตรประโยคครูมัธยมมี ๕๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๘.๑๔

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๔ จำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา จำนวนกคามเทศและวิทยาเขต

วิทยาเขต	ผู้บริหารชาย		ผู้บริหารหญิง		อาจารย์ชาย		อาจารย์หญิง		นักศึกษชาย		นักศึกษหญิง		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
วิทยาเขตเทคนิคกรุงเทพ	๑	๑๓.๐๔	๑	๕.๕๖	๒	๕.๑๓	๔	๑๑.๕๓	๑๕	๑๓.๐๔	๑๔	๕.๕๕	๔๗	๑๑.๕๕
วิทยาเขตอุเทนถวาย	๓	๑๓.๐๔	๑	๕.๕๖	๔	๑๐.๒๖	๖	๕.๕๗	๔	๖.๕๖	๔	๕.๕๖	๓๑	๖.๕๖
วิทยาเขตพัฒนบริหารการพระนคร	๑	๕.๕๖	๓	๑๖.๖๗	๕	๑๐.๒๖	๖	๕.๕๗	๑๔	๑๕.๖๗	๒๐	๑๐.๕๓	๕๖	๑๑.๖๗
วิทยาเขตจักรพงษ์ภูวนารถ	๒	๕.๕๖	๒	๑๑.๑๑	๕	๑๐.๒๖	๖	๕.๕๗	-	-	-	-	๑๕	๓.๑๓
วิทยาเขตโชติเวช	-	-	๓	๑๖.๖๗	-	-	๑๐	๑๕.๖๗	-	-	๓๔	๒๑.๓๑	๕๖	๑๑.๖๗
วิทยาเขตเพาะช่าง	๓	๑๓.๐๔	๑	๕.๕๖	๓	๗.๖๙	๗	๑๐.๐๐	๒๐	๑๗.๓๙	๒๐	๑๐.๕๓	๕๔	๑๒.๐๕
วิทยาเขตพระนครเหนือ	๓	๑๓.๐๔	-	-	๔	๑๐.๕๓	๒	๕.๕๖	๑๖	๑๓.๐๔	-	-	๒๕	๖.๕๗
วิทยาเขตเทเวศร์	๔	๑๗.๓๙	-	-	๔	๑๐.๕๓	๒	๕.๕๖	๑๔	๑๕.๖๗	-	-	๓๒	๗.๖๙
วิทยาเขตชุมชนพระเชตุพนมศักดิ์	๓	๑๓.๐๔	๑	๕.๕๖	๑	๒.๕๖	๔	๑๑.๕๓	๑๐	๙.๐๙	๓๐	๑๖.๖๗	๕๘	๑๒.๐๕
วิทยาเขตพระนครใต้	-	-	๓	๑๖.๖๗	-	-	๔	๑๑.๕๓	-	-	๓๗	๒๐.๒๖	๔๔	๑๐.๕๓
วิทยาเขตมหิศรภูมิไชย	๑	๕.๕๖	๓	๑๖.๖๗	๕	๑๐.๕๓	๕	๑๓.๐๔	๑๐	๙.๐๙	๑๐	๕.๕๖	๓๘	๗.๖๙
รวม	๒๓	๑๐๐	๑๔	๑๐๐	๓๕	๑๐๐	๗๐	๑๐๐	๑๑๕	๑๐๐	๑๔๓	๑๐๐	๔๔๔	๑๐๐

จากตารางที่ ๔ ปรากฏว่า ผู้ตอบแบบสอบถามวิทยาเขตชุมชนพระเชตุพนมศักดิ์และวิทยาเขตเพาะช่างมีมากที่สุด คือ ๕๘ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๒.๐๕ รองลงมา คือ วิทยาเขตพัฒนบริหารการพระนครและวิทยาเขตโชติเวช มี ๕๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๑.๖๗ วิทยาเขตพระนครใต้มี ๕๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๐.๕๓ วิทยาเขตเทคนิคกรุงเทพมี ๔๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๐.๕๓ วิทยาเขตมหิศรภูมิไชย มี ๓๘ คน คิดเป็นร้อยละ ๘.๕๗ วิทยาเขตเทเวศร์มี ๓๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๗.๒๙ วิทยาเขตอุเทนถวาย มี ๓๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๖.๙๖ วิทยาเขตพระนครเหนือ มี ๒๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๖.๕๖ น้อยที่สุด คือ วิทยาเขตจักรพงษ์ภูวนารถ

ความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา เกี่ยวกับสถานภาพและบทบาทของ
สตรีไทยในสังคม การศึกษา เศรษฐกิจ และการเมืองการปกครอง

ตารางที่ ๑๐ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความคิดเห็น
เกี่ยวกับสถานภาพทางการศึกษาของสตรีไทยในสังคม

ข้อ	สถานภาพทางการศึกษา	ผู้บริหาร		อาจารย์		นักศึกษา		รวม	
		\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.
๑.	ได้รับการสนับสนุนจากบิดามารดาให้ ไปศึกษาสูงจนถึงระดับที่บิดามารดา ต้องการ	๓.๐๗	.๔๓	๓.๒๘	.๖๓	๓.๓๐	.๗๖	๓.๒๗	.๖๕
๒.	ได้รับการสนับสนุนจากบิดามารดาให้ ไปศึกษาต่อไปเรื่อยๆ จนรู้สึกความ สามารถของตนเอง	๓.๗๓	.๕๕	๓.๕๕	.๕๕	๓.๕๗	.๕๖	๓.๕๘	.๕๕
๓.	มีโอกาที่จะได้รับการศึกษาในระบบ โรงเรียนจนถึงระดับปริญญาเอกเท่า เทียมบุรุษ	๓.๕๖	.๕๘	๓.๔๗	.๕๘	๓.๔๕	.๖๘	๓.๔๖	.๕๖
๔.	มีโอกาที่จะศึกษาในแขนงวิชาที่ตน สนใจและมีความถนัด	๓.๔๓	.๓๘	๓.๗๖	.๔๗	๓.๖๕	.๕๑	๓.๖๘	.๕๗
๕.	ได้รับการสนับสนุนและส่งเสริมจาก บิดามารดาให้ไปศึกษาในแขนงวิชาที่ ตนเองสนใจและมีความถนัด	๓.๖๘	.๕๗	๓.๖๗	.๕๖	๓.๕๗	.๕๘	๓.๖๖	.๕๖
๖.	ได้รับคำแนะนำเกี่ยวกับการเลือกแขนง วิชาที่จะศึกษาในระดับสูงจากบิดา มารดาตามความสนใจและความถนัด ของตนเอง	๓.๔๔	.๕๕	๓.๖๘	.๗๑	๓.๓๔	.๖๗	๓.๓๓	.๗๑
๗.	ในระดับประถมศึกษาที่มีโอกาที่จะได้ เลือกศึกษาเนื้อหาวิชาที่สอดคล้องกับ เพศของตน	๒.๕๕	.๔๘	๒.๕๑	.๔๑	๓.๐๓	.๗๔	๒.๕๕	.๗๘

ตารางที่ ๑๐ (ต่อ)

ข้อ	สถานภาพทางการศึกษา	ผู้บริหาร		อาจารย์		นักศึกษา		รวม	
		\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.
๘.	ในระดับมัธยมศึกษามีโอกาสที่จะได้ เลือกศึกษาแขนงวิชาตามความสนใจ และความถนัดของตนเองอย่างเต็มที่	๓.๒๔	.๖๔	๓.๔๖	.๖๗	๓.๔๖	.๖๔	๓.๔๑	.๖๕
๙.	ในระดับอุดมศึกษามีโอกาสที่จะได้รับ การศึกษาในแขนงวิชาต่าง ๆ เท่า เทียมบุรุษ	๓.๕๖	.๕๕	๓.๓๔	.๖๔	๓.๓๕	.๖๔	๓.๓๗	.๖๖
๑๐.	มีสิทธิเข้าศึกษาในสถาบันการศึกษา ทุกประเภท เช่น โรงเรียนนายร้อย ตำรวจ โรงเรียนนายเรืออาลา	๒.๔๔	.๔๑	๒.๕๔	.๔๒	๒.๖๕	.๔๖	๒.๖๑	.๔๖
๑๑.	การศึกษาระดับอุดมศึกษาทำให้สตรี ไทยเป็นคนรู้จักคิดและสามารถ วิพากษ์วิจารณ์ได้อย่างมีเหตุผล	๓.๔๖	.๖๐	๓.๔๖	.๕๕	๓.๔๓	.๕๗	๓.๔๔	.๕๗
๑๒.	มีโอกาที่จะได้รับการศึกษานอกระบบ ใดกว้างขวางเท่าเทียมบุรุษ	๓.๕๑	.๖๐	๓.๓๔	.๖๑	๓.๓๖	.๖๓	๓.๓๕	.๖๖

จากตารางที่ ๑๐ ปรากฏว่า กลุ่มตัวอย่างทั้ง ๓ กลุ่ม มีความคิดเห็นเกี่ยวกับ
สถานภาพทางการศึกษาของสตรีไทยในสังคม ทั้งหมด ๑๒ ข้อ เกณฑ์ความคิดเห็นเป็น
รายข้อ ข้อที่เห็นด้วยอย่างยิ่งมี ๓ ข้อ คือ ข้อ ๒, ๘, และ ๕ ส่วนข้อที่เกณฑ์ความคิด
เห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยมี ๔ ข้อ คือ ข้อ ๑, ๓, ๖, ๗, ๘, ๙, ๑๐, ๑๑ และ ๑๒.

ข้อที่ ๑ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษาเห็นด้วยกับการที่สตรี
ได้รับการสนับสนุนจากบิดามารดาให้ไปศึกษาสูงจนถึงระดับที่บิดามารดาต้องการ กล่าวคือ
มีค่าเฉลี่ย ๓.๐๗, ๓.๒๔ และ ๓.๓๐ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงมาตรฐาน (S.D.)
แล้วจะเห็นว่ากลุ่มอาจารย์เห็นด้วยสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๖๓) และเมื่อ
พิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว พบว่าอยู่ในระดับเห็นด้วย กล่าวคือ มีค่าคะแนน
เฉลี่ย ๓.๒๗ และความเห็นก็ไม่แตกต่างกันมากนัก (S.D. = .๖๕)

ข้อที่ ๒ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา เห็นด้วยอย่างยิ่งกับการที่สตรีได้รับการสนับสนุนจากบิดามารดาให้ไปศึกษาต่อไปเรื่อย ๆ จนรู้สึกความสามารถของตน กล่าวคือ มีค่าเฉลี่ย ๓.๗๓, ๓.๕๕ และ ๓.๕๔ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่ากลุ่มผู้บริหาร เห็นด้วยอย่างยิ่ง สอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๕๕) และเมื่อพิจารณาโดยรวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว พบว่าอยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง กล่าวคือ มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๓.๕๔ และ ความเห็นก็ไม่แตกต่างกันมากนัก (S.D. = .๕๕)

ข้อที่ ๓ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร เห็นด้วยอย่างยิ่งกับการที่สตรีได้รับการศึกษาในระบบโรงเรียนจนถึงระดับปริญญาเอกเท่าเทียมบุรุษ มีค่าเฉลี่ย ๓.๕๖ ส่วนอาจารย์และนักศึกษา มีความคิดเห็นสอดคล้องกัน คือ มีความคิดเห็นอยู่ในเกณฑ์เห็นด้วย มีค่าเฉลี่ย ๓.๔๗ และ ๓.๔๕ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่า กลุ่มผู้บริหารและกลุ่มอาจารย์เห็นด้วยสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มนักศึกษา (S.D. = .๕๕) และเมื่อพิจารณาโดยรวมทั้ง ๓ กลุ่ม พบว่าอยู่ในระดับเห็นด้วย มีค่าเฉลี่ย ๓.๔๖ และ ความเห็นก็แตกต่างกันมาก (S.D. = .๕๒)

ข้อที่ ๔ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา เห็นด้วยอย่างยิ่งกับการที่สตรีจะศึกษาในแขนงวิชาที่ตนสนใจและมีความถนัด กล่าวคือ มีค่าเฉลี่ย ๓.๘๓, ๓.๗๒ และ ๓.๖๕ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่ากลุ่มผู้บริหาร เห็นด้วยอย่างยิ่ง สอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๓๘) และเมื่อพิจารณาโดยรวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว พบว่าอยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง กล่าวคือ มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๓.๖๘ และ ความเห็นก็ไม่แตกต่างกันมากนัก (S.D. = .๕๗)

ข้อที่ ๕ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา เห็นด้วยอย่างยิ่งกับการที่สตรีได้รับการสนับสนุนและส่งเสริมจากบิดามารดาให้ไปศึกษาในแขนงวิชาที่ตนเองสนใจและมีความถนัด กล่าวคือ มีค่าเฉลี่ย ๓.๖๔, ๓.๖๗ และ ๓.๕๔ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่ากลุ่มอาจารย์เห็นด้วยอย่างยิ่ง สอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๕๖) และเมื่อพิจารณาโดยรวม

ทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว พบว่าอยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง กล่าวคือ มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๓.๖๒ และความเห็นก็ไม่แตกต่างกันมากนัก (S.D. = .๕๖)

ข้อที่ ๖ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา เห็นด้วยกับการที่สตรีได้รับคำแนะนำเกี่ยวกับการเลือกแขนงวิชาที่จะศึกษาในระดับสูงจากบิดามารดา ตามความสนใจและความถนัดของตนเอง กล่าวคือ มีค่าเฉลี่ย ๓.๔๔, ๓.๒๘ และ ๓.๓๔ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่ากลุ่มผู้บริหาร เห็นด้วยสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว พบว่า อยู่ในระดับเห็นด้วย กล่าวคือ มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๓.๓๓ และความเห็นก็ไม่แตกต่างกันมากนัก (S.D. = .๗๑)

ข้อที่ ๗ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา เห็นด้วยกับการที่สตรีมีโอกาสได้เลือกศึกษาเนื้อหาวิชาที่สอดคล้องกับเพศของตน ในระดับประถมศึกษา กล่าวคือ มีค่าเฉลี่ย ๒.๘๕, ๒.๕๑ และ ๓.๐๓ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่ากลุ่มนักศึกษาเห็นด้วยสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว พบว่าอยู่ในระดับเห็นด้วย กล่าวคือ มีค่าเฉลี่ย ๒.๔๔ และความเห็นก็แตกต่างกันมากนัก (S.D. = .๗๘)

ข้อที่ ๘ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา เห็นด้วยกับการที่สตรีมีโอกาสที่จะได้ศึกษาแขนงวิชาตามความสนใจและความถนัดของตนเองอย่างเต็มที่ ในระดับมัธยมศึกษา กล่าวคือ มีค่าเฉลี่ย ๓.๒๔, ๓.๔๒ และ ๓.๔๒ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่ากลุ่มผู้บริหาร และกลุ่มนักศึกษา เห็นด้วยสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอาจารย์ และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว พบว่า อยู่ในระดับเห็นด้วย กล่าวคือ มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๓.๔๑ และความเห็นก็ไม่แตกต่างกันมากนัก (S.D. = .๖๕)

ข้อที่ ๙ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร เห็นด้วยอย่างยิ่งกับในระดับอุดมศึกษา สตรีมีโอกาสที่จะได้รับการศึกษาในแขนงวิชาต่าง ๆ เท่าเทียมบุรุษ มีค่าเฉลี่ย ๓.๕๖ ส่วนกลุ่มอาจารย์และนักศึกษา มีความคิดเห็นสอดคล้องกัน คือ มีความคิดเห็นอยู่ในเกณฑ์เห็นด้วย มีค่าเฉลี่ย ๓.๓๘ และ ๓.๓๕ และเมื่อ

พิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่ากลุ่มผู้บริหาร เห็นด้วยอย่างยิ่งสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๕๕) และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมแล้ว พบว่าอยู่ในระดับเห็นด้วย กล่าวคือมีค่าคะแนนเฉลี่ย ๓.๓๗ และความเห็นก็ไม่แตกต่างกันมากนัก (S.D. = .๖๖)

ข้อที่ ๑๐ พบว่ากลุ่มผู้บริหารและกลุ่มอาจารย์ ไม่เห็นด้วยกับการที่สตรีมีสิทธิเข้าศึกษาในสถานการศึกษาทุกประเภท เช่น โรงเรียนนายร้อยตำรวจ โรงเรียนนายเรือ ฯลฯ กล่าวคือ มีค่าเฉลี่ย ๒.๔๕ และ ๒.๕๔ ส่วนกลุ่มนักศึกษา มีความคิดเห็นแตกต่างจากกลุ่มผู้บริหารและกลุ่มอาจารย์ คือเห็นด้วย มีค่าเฉลี่ย ๒.๖๑ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่า กลุ่มผู้บริหาร เห็นด้วยสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๔๑) และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว พบว่า อยู่ในระดับเห็นด้วย มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๒.๖๑ และความเห็นก็ไม่แตกต่างกันมาก (S.D. = .๔๒)

ข้อที่ ๑๑ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา เห็นด้วยกับการศึกษาในระดับอุดมศึกษาทำให้สตรีไทยเป็นคนรู้จักคิด และสามารถวิพากษ์วิจารณ์ได้อย่างมีเหตุผล กล่าวคือ มีค่าเฉลี่ย ๓.๔๖, ๓.๔๖ และ ๓.๔๓ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่า กลุ่มอาจารย์มีความคิดเห็นสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๕๕) และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว พบว่า อยู่ในระดับเห็นด้วย กล่าวคือ มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๓.๔๔ และความเห็นก็ไม่แตกต่างกันมากนัก (S.D. = .๕๗)

ข้อที่ ๑๒ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา เห็นด้วยกับการที่สตรีมีโอกาสที่จะได้รับการศึกษานอกระบบได้อย่างกว้างขวางเท่าเทียมบุรุษ มีค่าเฉลี่ย ๓.๕๑, ๓.๓๘ และ ๓.๓๒ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่า กลุ่มผู้บริหาร เห็นด้วยสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๖๐) และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว พบว่าอยู่ในระดับเห็นด้วย กล่าวคือ มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๓.๓๕ และความเห็นก็ไม่แตกต่างกันมากนัก (S.D. = .๖๖)

ตารางที่ ๑๑ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นเกี่ยวกับ
บทบาทงานการศึกษาของสตรีไทยในสังคม

ขอ	บทบาทงานการศึกษา	ผู้บริหาร		อาจารย์		นักศึกษา		รวม	
		\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.
๑๓.	การแสวงหาความรู้ที่เป็นประโยชน์ จากแหล่งความรู้ต่าง ๆ ด้วยตนเอง	๓.๕๖	.๕๘	๓.๕๕	.๕๘	๓.๓๖	.๖๖	๓.๔๐	.๖๔
๑๔.	การติดตามความเคลื่อนไหวต่าง ๆ จากสื่อมวลชนอยู่เป็นประจำ	๓.๔๖	.๖๔	๓.๔๘	.๕๔	๓.๒๔	.๖๑	๓.๓๖	.๕๘
๑๕.	การอบรมสั่งสอนด้านจริยธรรมแก่บุตร หลานในครอบครัวของตนเอง	๓.๓๑	.๕๑	๓.๕๑	.๖๓	๓.๕๕	.๕๓	๓.๔๓	.๕๕
๑๖.	การเอาใจใส่ดูแลการเล่าเรียนของ บุตรหลานหรือเด็ก ๆ ที่อยู่ในความ รับผิดชอบของตน	๓.๕๘	.๔๘	๒.๖๘	.๕๐	๓.๕๕	.๕๔	๓.๕๘	.๕๔
๑๗.	การให้ความร่วมมืออย่างใกล้ชิดกับ ทางโรงเรียนในการสอดส่องดูแล ความประพฤติของนักเรียนทั่วไป	๓.๕๖	.๓๔	๓.๕๖	.๖๒	๓.๔๒	.๖๐	๓.๔๓	.๖๒
๑๘.	การเป็นผู้นำในการจัดตั้งศูนย์เด็ก ปฐมวัยขึ้นในชุมชนของตนเอง	๓.๒๐	.๖๔	๓.๐๖	.๕๘	๓.๑๒	.๖๖	๓.๑๑	.๖๑
๑๙.	การเป็นผู้นำในการจัดตั้งศูนย์เยาวชน ขึ้นในสถานที่ที่เหมาะสม	๓.๑๒	.๖๐	๓.๐๘	.๖๔	๓.๑๘	.๖๑	๓.๑๔	.๖๑
๒๐.	มีบทบาทในการส่งเสริมกิจกรรมใน ด้านศิลป วัฒนธรรม และศาสนา	๓.๕๑	.๕๕	๓.๓๒	.๕๓	๓.๔๘	.๕๔	๓.๔๖	.๕๔
๒๑.	เป็นผู้รักษาขนบธรรมเนียมประเพณี และวัฒนธรรมอันดีงามของชาติ	๓.๖๖	.๔๘	๓.๕๕	.๕๔	๓.๕๓	.๕๒	๓.๕๕	.๕๒
๒๒.	มีโอกาสบริหารการศึกษาในหน่วย งานการศึกษาทุกระดับ	๓.๔๖	.๖๔	๓.๒๓	.๕๖	๓.๑๘	.๖๔	๓.๒๓	.๖๓

ตารางที่ ๑๑ (ต่อ)

ข้อ	บทบาททางการศึกษา	ผู้บริหาร		อาจารย์		นักศึกษา		รวม	
		\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.
๒๓.	การเข้าร่วมประชุมหรืออบรมกับ สมาคมหรือชมรมต่าง ๆ ตามโอกาส	๓.๓๒	.๕๗	๓.๒๔	.๕๑	๓.๒๓	.๕๗	๓.๒๔	.๕๖
๒๔.	การขอคำแนะนำและปรึกษาหารือ ในเรื่องต่าง ๆ จากญาติผู้ใหญ่ใน ครอบครัว	๓.๓๔	.๖๖	๓.๒๘	.๕๖	๓.๓๕	.๕๖	๓.๓๓	.๕๗
๒๕.	การสังเกตและเรียนรู้พฤติกรรม ของบุคคลที่ประสบความสำเร็จใน ชีวิตเพื่อศึกษาไว้เป็นแบบอย่างการ ปฏิบัติตนเอง	๓.๓๔	.๔๘	๓.๔๐	.๔๘	๓.๓๔	.๖๐	๓.๓๕	.๕๗
๒๖.	การเข้ารับการศึกษาอบรมที่จะให้ บริการโดยหน่วยงานต่าง ๆ ตาม ความสนใจของตนเอง	๓.๓๒	.๕๗	๓.๔๖	.๕๒	๓.๒๓	.๕๘	๓.๓๐	.๕๖
๒๗.	สตรีไทยในเขตเมืองมีโอกาสแสวง หาความก้าวหน้าทางการศึกษามาก กว่าสตรีไทยในชนบท	๓.๔๒	.๖๗	๓.๔๒	.๗๐	๓.๑๘	.๘๔	๓.๒๖	.๗๘
๒๘.	สตรีไทยในชนบทส่วนใหญ่ได้รับการ ศึกษาภาคบังคับ ควรมีโอกาสได้ รับการศึกษาคอนเนตหรือฝึกฝนอาชีพ ระยะสั้นที่เหมาะสมกับสภาพท้องถิ่น	๓.๕๔	.๖๔	๓.๗๐	.๔๘	๓.๕๕	.๖๓	๓.๕๘	.๖๐

จากตารางที่ ๑๑ จะเห็นว่ากลุ่มตัวอย่างทั้ง ๓ กลุ่ม มีความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมการศึกษาของสตรีไทยในสังคม ๑๖ ข้อ เกณฑ์ความคิดเห็นเป็นรายข้อ ข้อที่เห็นควยอย่างยิ่งมี ข้อ ๑๖ และ ๒๘ ส่วนข้อที่เกเรพความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นควยมี ๑๔ ข้อ ได้แก่ ข้อ ๑๓, ๑๔, ๑๕, ๑๗, ๑๘, ๑๙, ๒๐, ๒๑, ๒๒, ๒๓, ๒๔, ๒๕, ๒๖ และข้อ ๒๗

ข้อที่ ๑๓ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร เห็นควยอย่างยิ่งกับการที่สตรีแสวงหาความรู้ที่เป็นประโยชน์จากแหล่งความรู้ต่าง ๆ ด้วยตนเอง กล่าวคือ มีค่าเฉลี่ย ๓.๕๖ ส่วนกลุ่มอาจารย์และกลุ่มนักศึกษา มีความคิดเห็นสอดคล้องกันคือ มีความคิดเห็นอยู่ในเกณฑ์เห็นควย มีค่าเฉลี่ย ๓.๕๕ และ ๓.๓๒ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่ากลุ่มผู้บริหารและกลุ่มอาจารย์เห็นควยสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มนักศึกษา (S.D. = .๕๔) และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว พบว่าอยู่ในระดับเห็นควย มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๓.๔๐ และความเห็นก็ไม่แตกต่างกันมากนัก (S.D. = .๖๔)

ข้อที่ ๑๔ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา เห็นควยกับการที่สตรีควรคิดตามความเคลื่อนไหวต่าง ๆ จากสื่อมวลชนอยู่เป็นประจำ กล่าวคือ มีค่าเฉลี่ย ๓.๔๖, ๓.๔๔ และ ๓.๒๔ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่ากลุ่มอาจารย์เห็นควยสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๕๔) และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว พบว่า อยู่ในระดับเห็นควย มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๓.๓๒ และความเห็นก็ไม่แตกต่างกันมากนัก (S.D. = .๕๔)

ข้อที่ ๑๕ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร เห็นควยอย่างยิ่งกับการที่สตรีอบรมสั่งสอนด้านจริยธรรมแก่บุตรหลานภายในครอบครัวของตนเอง มีค่าเฉลี่ย ๓.๗๑ ส่วนกลุ่มอาจารย์และกลุ่มนักศึกษา มีความคิดเห็นสอดคล้องกันคือ มีความคิดเห็นอยู่ในเกณฑ์เห็นควย มีค่าเฉลี่ย ๓.๕๑ และ ๓.๕๕ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่า กลุ่มผู้บริหารเห็นควยสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๕๑) และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว พบว่า อยู่ในระดับเห็นควย มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๓.๔๗ และความเห็นก็ไม่แตกต่างกันมากนัก (S.D. = .๕๕)

และความเห็นก็ไม่แตกต่างกันมากนัก (S.D. = .๕๕)

ข้อที่ ๑๖ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร อาจารย์ เห็นด้วยอย่างยิ่งกับการที่สตรี
เอาใจใส่ดูแลการเล่าเรียนของบุตรหลานหรือเด็ก ๆ ที่อยู่ในความรับผิดชอบของตน
กล่าวคือ มีค่าเฉลี่ย ๓.๕๔ และ ๓.๖๔ ส่วนกลุ่มนักศึกษาที่มีความคิดเห็นแตกต่างไป
จากกลุ่มผู้บริหารและกลุ่มอาจารย์ คือ มีความคิดเห็นอยู่ในเกณฑ์เห็นด้วย มีค่าเฉลี่ย
๓.๕๕ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานแล้ว กลุ่มอาจารย์ เห็นด้วยสอดคล้อง
กันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๕๐) และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว พบว่า
อยู่ในเกณฑ์เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๓.๕๕ และความเห็นก็ไม่แตกต่างกัน
มากนัก (S.D. = .๕๔)

ข้อ ๑๗ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร และอาจารย์ เห็นด้วยอย่างยิ่งกับการที่สตรีให้
ความร่วมมืออย่างใกล้ชิดกับทางโรงเรียนในการสอดส่องดูแลความประพฤติของนักเรียน
ทั่วไป กล่าวคือ มีค่าเฉลี่ย ๓.๕๖ ทั้งสองกลุ่ม ส่วนนักศึกษาที่มีความคิดเห็นแตกต่าง
ไปจากกลุ่มผู้บริหาร และกลุ่มอาจารย์ คือมีความคิดเห็นอยู่ในเกณฑ์เห็นด้วย มีค่า
เฉลี่ย ๓.๕๖ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่า
กลุ่มนักศึกษาเห็นด้วยสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง
๓ กลุ่มแล้ว ยังพบว่าอยู่ในระดับเห็นด้วย มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๓.๑๑ และความเห็น
ก็ไม่แตกต่างกันมากนัก (S.D. = .๖๖)

ข้อที่ ๑๘ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา เห็นด้วยกับ การที่
สตรีเป็นผู้นำในการจัดตั้งศูนย์เด็กปฐมวัยขึ้นในชุมชนของตนเอง กล่าวคือ มีค่าเฉลี่ย
๓.๖๐, ๓.๐๖ และ ๓.๑๖ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว
กลุ่มอาจารย์เห็นด้วยสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง
๓ กลุ่มแล้ว ยังพบว่าอยู่ในระดับเห็นด้วย มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๓.๑๑ และความเห็น
ก็ไม่แตกต่างกันมากนัก (S.D. = .๖๑)

ข้อที่ ๑๙ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา เห็นด้วยกับการที่
สตรีเป็นผู้นำในการจัดตั้งศูนย์เยาวชนขึ้นในสถานที่ที่เหมาะสม กล่าวคือ มีค่าเฉลี่ย
๓.๑๖, ๓.๐๔ และ ๓.๑๘ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว

พบว่ากลุ่มผู้บริหาร เห็นด้วยสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๖๐) และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว พบว่าอยู่ในเกณฑ์เห็นด้วย มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๓.๑๕ และความเห็นก็ไม่แตกต่างกันมากนัก (S.D. = .๖๑)

ข้อที่ ๒๐ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา เห็นด้วยกับการที่สตรีมีบทบาทในการส่งเสริมกิจกรรมในด้านศิลป วัฒนธรรม และศาสนา กล่าวคือ มีค่าเฉลี่ย ๓.๕๑, ๓.๓๒ และ ๓.๔๔ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่ากลุ่มอาจารย์เห็นด้วยสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๕๓) และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว พบว่าอยู่ในระดับเห็นด้วย กล่าวคือ มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๓.๔๒ และความเห็นก็ไม่แตกต่างกันมากนัก (S.D. = .๕๔)

ข้อที่ ๒๑ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร เห็นด้วยอย่างยิ่งกับการที่สตรีเป็นผู้รักษาขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมอันดีงามของชาติ มีค่าเฉลี่ย ๓.๖๖ ส่วนกลุ่มอาจารย์และกลุ่มนักศึกษามีความคิดเห็นสอดคล้องกัน คือ มีความคิดเห็นอยู่ในเกณฑ์เห็นด้วย มีค่าเฉลี่ย ๓.๕๕ และ ๓.๕๓ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่ากลุ่มผู้บริหาร เห็นด้วยสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๔๔) เมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว พบว่าอยู่ในระดับเห็นด้วย มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๓.๕๕ และความเห็นก็ไม่แตกต่างกันมากนัก (S.D. = .๕๒)

ข้อที่ ๒๒ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา เห็นด้วยกับการที่สตรีมีโอกาสบริหารการศึกษาในหน่วยงานการศึกษาทุกระดับ มีค่าเฉลี่ย ๓.๔๖, ๓.๒๗ และ ๓.๑๘ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่ากลุ่มอาจารย์ เห็นด้วยสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๕๖) และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว พบว่าอยู่ในระดับเห็นด้วย มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๓.๒๓ และความเห็นก็ไม่แตกต่างกันมากนัก (S.D. = .๖๓)

ข้อที่ ๒๓ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา เห็นด้วยกับการที่สตรีได้เข้าร่วมประชุมหรืออบรมกับสมาคมหรือชมรมต่าง ๆ ตามโอกาสสมควร มีค่าเฉลี่ย ๓.๓๖, ๓.๒๘ และ ๓.๒๓ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่ากลุ่มอาจารย์มีความเห็นสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๕๑) และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว พบว่าอยู่ในระดับเห็นด้วย มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๓.๒๘ และความเห็นก็ไม่แตกต่างกันมากนัก (S.D. = .๕๖)

ข้อที่ ๒๔ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา เห็นด้วยกับการที่สตรีขอคำแนะนำและปรึกษาหารือในเรื่องต่าง ๆ จากญาติผู้ใหญ่ในครอบครัว มีค่าเฉลี่ย ๓.๓๘, ๓.๒๘ และ ๓.๓๕ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่ากลุ่มอาจารย์และกลุ่มนักศึกษาเห็นด้วยสอดคล้องกันมาก (S.D. = .๕๖) และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว พบว่าอยู่ในระดับเห็นด้วย มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๓.๓๓ และความเห็นก็ไม่แตกต่างกันมากนัก (S.D. = .๕๗)

ข้อที่ ๒๕ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา เห็นด้วยกับการที่สตรีรู้จักสังเกตและเรียนรู้พฤติกรรมของบุคคลที่ประสบความสำเร็จในชีวิตเพื่อศึกษาไว้เป็นแบบอย่างการปฏิบัติตนเอง มีค่าเฉลี่ย ๓.๓๘, ๓.๔๐ และ ๓.๓๘ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่ากลุ่มผู้บริหารเห็นด้วยสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๕๔) และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว พบว่าอยู่ในระดับเห็นด้วย มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๓.๓๕ และความเห็นก็ไม่แตกต่างกันมากนัก (S.D. = .๕๗)

ข้อ ๒๖ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษาเห็นด้วยกับการที่สตรีเข้ารับการศึกษาอบรมที่จะให้บริการโดยหน่วยงานต่าง ๆ ตามความสนใจของตนเอง มีค่าเฉลี่ย ๓.๓๖, ๓.๔๖ และ ๓.๒๓ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่ากลุ่มอาจารย์เห็นด้วยสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๕๖) และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว พบว่าอยู่ในระดับเห็นด้วย มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๓.๓๐ และความเห็นก็ไม่แตกต่างกันมากนัก (S.D. = .๕๖)

ข้อที่ ๒๓ พบว่า กลุ่มผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา เห็นด้วยกับการที่สตรีไทยในเขตเมืองมีโอกาสแสวงหาความก้าวหน้าทางการศึกษามากกว่าสตรีไทยในชนบท มีค่าเฉลี่ย ๓.๘๒, ๓.๘๒ และ ๓.๑๘ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่ากลุ่มอาจารย์ มีความคิดเห็นสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๖๗) และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว พบว่าอยู่ในระดับเห็นด้วย มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๓.๖๖ และความคิดเห็นก็แตกต่างกันมากนัก (S.D. = .๗๘)

ข้อที่ ๒๔ พบว่ากลุ่มผู้บริหารและกลุ่มนักศึกษา เห็นด้วยกับการที่สตรีไทยในชนบทส่วนใหญ่ได้รับการศึกษาระดับมัธยม และมีโอกาสได้รับการศึกษาต่อเนื่องหรือฝึกฝนอาชีพระยะสั้นที่เหมาะสมกับสภาพท้องถิ่น มีค่าเฉลี่ย ๓.๕๔ และ ๓.๕๔ ส่วนกลุ่มอาจารย์มีความคิดเห็นแตกต่างไปจากกลุ่มผู้บริหารและกลุ่มนักศึกษา คือมีความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่งมีค่าเฉลี่ย ๓.๗๐ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานแล้ว กลุ่มอาจารย์เห็นด้วยสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๔๔) และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว พบว่าอยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๓.๕๔ และความคิดเห็นก็ไม่แตกต่างกันมากนัก (S.D. = .๖๐)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๑๒ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นเกี่ยวกับ
สถานภาพด้านเศรษฐกิจของสตรีไทยในสังคม

ข้อ	สถานภาพด้านเศรษฐกิจ	ผู้บริหาร		อาจารย์		นักศึกษา		รวม	
		\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.
๒๙.	อาชีพของสตรีไทยส่วนมากถูกกำหนดโดยความต้องการของบิดามารดา	๒.๓๔	.๖๔	๒.๕๒	.๗๗	๒.๔๗	.๘๐	๒.๔๗	.๗๘
๓๐.	สตรีไทยส่วนมากจะเลือกประกอบอาชีพเช่นเดียวกับบรรพบุรุษ	๒.๖๑	.๔๘	๒.๔๐	.๖๕	๒.๓๔	.๖๗	๒.๓๘	.๖๕
๓๑.	สตรีไทยไม่อาจเลือกประกอบอาชีพได้มากประเภทเหมือนบุรุษเพราะสังคมไม่ยอมรับ	๒.๔๔	.๘๔	๒.๗๖	.๗๘	๒.๗๖	.๘๖	๒.๗๓	.๘๔
๓๒.	สตรีไทยได้รับความคาดหวังจากสังคมให้อยู่ดูแลบ้านเรือนมากกว่าจะให้ออกไปทำงานนอกบ้าน	๒.๕๒	.๗๕	๒.๖๒	.๗๗	๒.๓๗	.๘๗	๒.๓๘	.๘๔
๓๓.	สตรีไทยได้รับความช่วยเหลือเกี่ยวกับการประกอบอาชีพจากรัฐบาลเป็นอย่างดี	๒.๖๑	.๕๗	๒.๕๘	.๗๗	๒.๖๕	.๗๕	๒.๖๓	.๘๐
๓๔.	สตรีไทยระดับผู้เฒ่าผู้แก่ต้องการศึกษาจึงเปลี่ยนแปลงอาชีพที่ทำอยู่เรื่อย	๒.๗๘	.๕๕	๒.๗๕	.๗๕	๒.๗๗	.๗๘	๒.๗๖	.๗๕
๓๕.	สตรีไทยไม่ได้รับสิทธิตามกฎหมายให้เลือกประกอบอาชีพได้มากเท่าเทียมบุรุษ	๒.๕๕	.๗๑	๒.๖๐	.๗๑	๒.๗๓	.๘๓	๒.๖๘	.๘๐
๓๖.	ค่านิยมทางสังคมและครอบครัวยกย่องบุรุษว่าทำงานได้มากกว่าและมีประสิทธิภาพดีกว่าสตรี	๒.๘๑	.๗๕	๒.๘๒	.๘๖	๒.๗๖	.๘๘	๒.๗๕	.๘๖

ตารางที่ ๑๒ (ต่อ)

ข้อ	สถานภาพด้านเศรษฐกิจ	ผู้บริหาร		อาจารย์		นักศึกษา		รวม	
		\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.
๓๗.	สตรีไทยออกไปประกอบอาชีพนอกบ้านเพราะความจำเป็นทางเศรษฐกิจมากกว่าต้องการหาความสุขจากการทำงาน	๓.๐๐	.๗๑	๒.๘๔	.๘๔	๓.๒๑	.๘๑	๓.๑๐	.๘๑
๓๘.	โอกาส การเรียนรู้ และประสบการณ์ที่ได้รับทำให้สตรีไทยมีการเปลี่ยนแปลงสถานภาพในการประกอบอาชีพเท่าเทียมบุรุษ	๒.๒๒	.๗๖	๒.๒๗	.๕๖	๒.๓๑	.๖๑	๒.๗๕	.๖๖
๓๙.	สตรีไทยในชนบทหางานนอกบ้านเพื่อเป็นการเสริมรายได้สำหรับครอบครัวเท่านั้น	๒.๘๘	.๖๘	๒.๘๕	.๗๓	๒.๘๗	.๗๕	๒.๘๔	.๗๔
๔๐.	สตรีและบุรุษทำงานในหน้าที่อย่างเดียวกัน ระดับการศึกษาเท่ากัน จะต้องมีโอกาสก้าวหน้าในงานเท่าเทียมกัน	๓.๑๗	.๘๘	๓.๐๖	.๗๗	๓.๑๔	.๘๖	๓.๑๖	.๘๘

จากตารางที่ ๑๒ จะเห็นว่ากลุ่มตัวอย่างทั้ง ๓ กลุ่ม มีความคิดเห็นเกี่ยวกับสถานภาพด้านเศรษฐกิจของสตรีไทยในสังคม ๑๒ ข้อ. เกณฑ์ความคิดเห็นรายข้อ ข้อที่เห็นควมมี ๕ ข้อ คือ ข้อ ๓๑, ๓๓, ๓๔, ๓๕, ๓๖, ๓๗, ๓๙ และ ๔๐ ข้อที่ไม่เห็นควมมี ๓ ข้อ คือ ข้อ ๒๘, ๓๐, ๓๒ และ ๓๘

ข้อที่ ๒๕ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา ไม่เห็นด้วยกับการที่อาชีพของสตรีไทยส่วนมากถูกกำหนดโดยความต้องการของบิดามารดา มีค่าเฉลี่ย ๒.๓๔, ๒.๕๖ และ ๒.๔๙ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่า กลุ่มผู้บริหาร ไม่เห็นด้วยสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๖๕) และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว พบว่าอยู่ในระดับไม่เห็นด้วย มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๒.๔๙ และความเห็นก็แตกต่างกันมากนัก (S.D. = .๙๔)

ข้อที่ ๓๐ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร เห็นด้วยกับการที่สตรีไทยจะเลือกประกอบอาชีพเช่นเดียวกับบรรพบุรุษ มีค่าเฉลี่ย ๒.๖๑ ส่วนกลุ่มอาจารย์และกลุ่มนักศึกษา มีความคิดเห็นสอดคล้องกันคือ มีความคิดเห็นอยู่ในเกณฑ์ไม่เห็นด้วย มีค่าเฉลี่ย ๒.๕๐ และ ๒.๓๔ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่า กลุ่มอาจารย์ ไม่เห็นด้วยสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๖๕) และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว พบว่าอยู่ในระดับไม่เห็นด้วย มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๒.๓๔ และความเห็นก็ไม่แตกต่างกันมากนัก (S.D. = .๖๕)

ข้อที่ ๓๑ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร ไม่เห็นด้วยกับการที่สตรีไทยไม่สามารถเลือกประกอบอาชีพใดมากประเภทเหมือนบุรุษ มีค่าเฉลี่ย ๒.๕๔ ส่วนกลุ่มอาจารย์และกลุ่มนักศึกษา มีความคิดเห็นสอดคล้องกัน อยู่ในระดับเห็นด้วย มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากันคือ ๒.๙๖ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว กลุ่มอาจารย์มีความเห็นสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๙๔) และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว พบว่าอยู่ในระดับเห็นด้วย มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๒.๙๓ และความคิดเห็นแตกต่างกันมาก (S.D. = .๔๔)

ข้อที่ ๓๒ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา ไม่เห็นด้วยกับการที่สตรีไทยอยู่ดูแลบ้านเรือนมากกว่าจะให้ออกไปทำงานนอกบ้าน มีค่าเฉลี่ย ๒.๕๒, ๒.๒๒ และ ๒.๓๙ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว กลุ่มผู้บริหาร ไม่เห็นด้วยสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๙๕) และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว พบว่าอยู่ในระดับเห็นด้วย มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๒.๓๔ และความเห็นก็แตกต่างกันมาก (S.D. = .๔๕)

ข้อที่ ๓๓ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร และกลุ่มนักศึกษา เห็นด้วยกับการที่สตรีไทยได้รับความช่วยเหลือเกี่ยวกับการประกอบอาชีพจากรัฐบาลเป็นอย่างดี มีค่าเฉลี่ย ๒.๖๑ และ ๒.๖๔ ส่วนอาจารย์ มีความคิดเห็นอยู่ในระดับไม่เห็นด้วย มีค่าเฉลี่ย ๒.๔๔ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว กลุ่มอาจารย์ไม่เห็นด้วยสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๙๙) และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว พบว่าอยู่ในระดับเห็นด้วย มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๒.๖๓ และความเห็นก็แตกต่างกันมาก (S.D. = .๔๐)

ข้อที่ ๓๔ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา เห็นด้วยกับการที่สตรีไทยระดับผู้ใช้แรงงานโดยการศึกษาจึงเปลี่ยนแปลงอาชีพที่ทำอยู่เรื่อย ๆ มีค่าเฉลี่ย ๒.๙๔, ๒.๙๕ และ ๒.๙๙ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่า กลุ่มอาจารย์เห็นด้วยสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๙๔) และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว พบว่าอยู่ในระดับเห็นด้วย มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๒.๙๖ และความเห็นแตกต่างกันมาก (S.D. = .๙๔)

ข้อที่ ๓๕ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร ไม่เห็นด้วยที่สตรีไม่ได้รับสิทธิตามกฎหมายให้เลือกประกอบอาชีพใดมากเท่าเทียมบุรุษ มีค่าเฉลี่ย ๒.๕๔ ส่วนกลุ่มอาจารย์ และนักศึกษา มีความคิดเห็นสอดคล้องกันคือ เห็นด้วยมีค่าเฉลี่ย ๒.๖๐ และ ๒.๙๓ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่า กลุ่มผู้บริหารและกลุ่มอาจารย์มีความคิดเห็นตรงกันมากกว่ากลุ่มนักศึกษา (S.D. = .๙๑) และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว พบว่าอยู่ในระดับเห็นด้วย มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๒.๐๘ และความเห็นแตกต่างกันมาก (S.D. = .๔๐)

ข้อที่ ๓๖ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา เห็นด้วยกับการที่ค่านิยมทางสังคมและครอบครัวยกย่องบุรุษว่าทำงานไ้มากกว่าและมีประสิทธิภาพดีกว่าสตรี คือ มีค่าเฉลี่ย ๒.๔๑, ๒.๔๖ และ ๒.๙๖ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่ากลุ่มผู้บริหาร เห็นด้วยสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๙๕) และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้วพบว่าอยู่ในระดับเห็นด้วย มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๒.๙๕ และความเห็นแตกต่างกันมาก (S.D. = .๔๖)

ข้อที่ ๓๗ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษาเห็นด้วยกับการที่ สตรีไทยออกไปประกอบอาชีพนอกบ้านเพราะความจำเป็นทางเศรษฐกิจมากกว่าต้องการ ที่จะหาความสุขจากการทำงาน มีค่าเฉลี่ย ๓.๐๐, ๒.๘๔ และ ๓.๒๑ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) จะเห็นว่า กลุ่มอาจารย์เห็นด้วยสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๗๑) และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว พบว่า อยู่ในระดับเห็นด้วย มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๓.๑๐ และความคิดเห็นก็แตกต่างกันมาก (S.D. = .๘๑)

ข้อที่ ๓๘ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษาไม่เห็นด้วยกับโอกาส การเรียนรู้ และประสบการณ์ที่ได้รับทำให้สตรีไทยมีการ เปลี่ยนแปลงสถานภาพในการ ประกอบอาชีพเท่าเทียมบุรุษ มีค่าเฉลี่ย ๒.๖๖, ๒.๖๗ และ ๒.๓๑ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่า กลุ่มอาจารย์เห็นด้วยสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๕๖) และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว พบว่าอยู่ในระดับเห็นด้วย มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๒.๗๕ และความคิดเห็นก็ไม่แตกต่างกัน มากนัก (S.D. = .๖๓)

ข้อที่ ๓๙ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา เห็นด้วยกับการที่ สตรีไทยในชนบททำงานนอกบ้านเพื่อเป็นการ เสริมรายได้สำหรับครอบครัวเท่านั้น มีค่าเฉลี่ย ๒.๘๘, ๒.๘๕ และ ๒.๘๗ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่า กลุ่มผู้บริหารเห็นด้วยสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๖๔) และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว พบว่าอยู่ใน ระดับเห็นด้วย มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๒.๘๔ และความคิดเห็นก็ไม่แตกต่างกันมากนัก (S.D. = .๗๔)

ข้อที่ ๔๐ พบว่า กลุ่มผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา เห็นด้วยกับการที่ สตรีและบุรุษทำงานในหน้าที่อย่างเดียวกัน ระดับการศึกษาเท่ากัน จะต้องมีโอกาส ก้าวหน้าในงานเท่าเทียมกัน มีค่าเฉลี่ย ๓.๑๗, ๓.๐๖ และ ๓.๑๔ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่ากลุ่มอาจารย์เห็นด้วยสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๗๑) และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว พบว่าอยู่ในระดับเห็นด้วยมีค่าคะแนนเฉลี่ย ๓.๑๒ และความคิดเห็นก็แตกต่างกันมาก (S.D. = .๘๔)

ตารางที่ ๑๓ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นเกี่ยวกับ
บทบาทงานเสริมธุรกิจของสตรีไทยในสังคม

ข้อ	บทบาทงานเสริมธุรกิจ	ผู้บริหาร		อาจารย์		นักศึกษา		รวม	
		\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D	\bar{X}	S.D
๔๑.	การประหยัดรายจ่ายด้านสิ่งอุปโภค และบริโภคของตนเอง	๓.๕๖	.๖๓	๓.๓๑	.๗๔	๓.๔๓	.๖๓	๓.๔๑	.๖๖
๔๒.	การจัดสรรรายได้อีกส่วนหนึ่งเข้า ฝากเก็บไว้ในธนาคาร	๓.๓๗	.๖๖	๓.๔๖	.๖๗	๓.๕๖	.๕๓	๓.๕๑	.๕๗
๔๓.	การใส่ใจที่จะคัดแปลงเศษวัสดุ เหลือใช้ในครอบครัวให้เกิดประโยชน์ ในการใช้สอยมากขึ้น	๓.๓๘	.๗๔	๓.๔๕	.๖๘	๓.๖๕	.๕๔	๓.๓๐	.๖๐
๔๔.	ฉลาดในการเลือกซื้อสินค้าและ เลือกใช้สินค้าได้ดีกว่าบุรุษ	๓.๕๑	.๖๘	๓.๓๖	.๖๘	๓.๔๓	.๖๘	๓.๔๐	.๖๕
๔๕.	เป็นกำลังซื้อที่สำคัญ สินค้าที่ผลิต จำเป็นต้องคำนึงถึงสตรีก่อนบุรุษ	๓.๐๒	.๔๖	๓.๐๓	.๔๒	๓.๐๐	.๔๑	๓.๐๒	.๔๕
๔๖.	รับผิดชอบงานและความคุมดูแลการ ใช้จ่ายเงินภายในครอบครัวอย่าง ใกล้ชิด	๓.๓๒	.๔๗	๓.๖๖	.๖๘	๓.๖๑	.๗๑	๓.๒๔	.๖๔
๔๗.	การสนใจที่จะดูแลตรวจสอบสภาพ ของเครื่องใช้ต่าง ๆ ภายใน ครอบครัวเพื่อไม่ให้เกิดความ เสียหายอยู่เป็นประจำ	๓.๖๘	.๕๑	๓.๑๕	.๗๑	๓.๒๓	.๗๑	๓.๒๒	.๖๘
๔๘.	การนิยมใช้และเลือกซื้อสินค้าที่ ผลิตขึ้นภายในประเทศ	๓.๖๘	.๔๗	๓.๑๕	.๗๑	๓.๓๓	.๗๑	๓.๒๖	.๗๕
๔๙.	การเป็นผู้นำของชุมชนในการ รณรงค์ให้เลือกซื้อและใช้สินค้าที่ ผลิตขึ้นภายในประเทศ	๓.๖๗	.๔๑	๒.๘๘	.๗๕	๓.๑๐	.๐๘	๒.๗๐	.๔๖

ตารางที่ ๑๓ (ต่อ)

ข้อ	บทบาทด้านเศรษฐกิจ	ผู้บริหาร		อาจารย์		นักศึกษา		รวม	
		\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.
๔๐.	การหารายได้จากการประกอบอาชีพที่สุจริตโดยไม่คำนึงถึงกฎเกณฑ์ทางสังคม	๒.๘๕	.๓๖	๒.๓๗	.๖๘	๒.๖๔	.๘๑	๒.๖๔	.๘๕
๔๑.	การฝึกทักษะที่จำเป็นในการประกอบอาชีพให้แก่วิชาชีพที่น้อง	๓.๐๗	.๖๔	๓.๑๐	.๕๘	๓.๒๖	.๕๕	๓.๑๕	.๕๗
๔๒.	การชี้แนะให้คนในชุมชนเห็นความสำคัญของการรวมกลุ่มกันประกอบอาชีพมากกว่าการแข่งขันแบบต่างคนต่างทำ	๓.๑๗	.๕๕	๓.๐๖	.๖๘	๓.๓๐	.๖๕	๓.๒๒	.๖๕
๔๓.	การเผยแพร่ความเคลื่อนไหวใหม่ๆเกี่ยวกับสิ่งใดก็ตามที่อาจมีผลประโยชน์ถึงรายได้ของคนในชุมชนเกี่ยวกับคนใดทราบ	๓.๑๗	.๖๗	๓.๐๗	.๖๖	๓.๑๒	.๖๔	๓.๑๑	.๖๕

จากตารางที่ ๑๓ จะเห็นว่า กลุ่มตัวอย่างทั้ง ๓ กลุ่ม มีความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทด้านเศรษฐกิจของสตรีไทยในสังคม ๑๓ ข้อ เกณฑ์ความคิดเห็นรายข้อ ข้อที่เห็นด้วยมี ๑๓ ข้อ ตั้งแต่ข้อ ๔๑ - ๕๓

ข้อที่ ๔๑ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร เห็นด้วยอย่างยิ่งกับการที่สตรีไทยประหยักรายจ่ายด้านสิ่งอุปโภคและบริโภคของตนเองมีค่าเฉลี่ย ๓.๕๖ ส่วนกลุ่มอาจารย์และนักศึกษา เห็นด้วยสอดคล้องกันมีค่าเฉลี่ย ๓.๓๑ และ ๓.๓๔ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่ากลุ่มผู้บริหารและกลุ่มอาจารย์ เห็นด้วยสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มนักศึกษา (S.D. = .๖๓) และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว พบว่าอยู่ในระดับ

เห็นด้วย มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๓.๔๑ และความคิดเห็นก็ไม่แตกต่างกันมากนัก
(S.D. = .๖๖)

ข้อที่ ๔๖ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร และอาจารย์ มีความคิดเห็นสอดคล้องกัน
คือ เห็นด้วยกับการที่สตรีไทย จัดสรรรายได้ส่วนหนึ่งเข้าฝากเก็บไว้ในธนาคาร
มีค่าเฉลี่ย ๓.๓๔ และ ๓.๔๖ ส่วนนักศึกษามีความคิดเห็นแตกต่างจากกลุ่มผู้บริหาร
และกลุ่มอาจารย์ คือเห็นด้วยอย่างยิ่ง มีค่าเฉลี่ย ๓.๕๖ และเมื่อพิจารณาค่าส่วน
เบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่ากลุ่มนักศึกษาเห็นด้วยสอดคล้อง
มากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๕๓) และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว
พบว่าอยู่ในระดับเห็นด้วย มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๓.๕๑ และความคิดเห็นก็ไม่แตกต่างกัน
มากนัก (S.D. = .๕๗)

ข้อที่ ๔๓ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร และกลุ่มอาจารย์ มีความคิดเห็นสอดคล้อง
กันคือ เห็นด้วยกับการที่สตรีใส่ใจที่จะคัดแปลงเศษวัสดุเหลือใช้ในครอบครัว
ให้เกิดประโยชน์ในการใช้สอยมากขึ้น มีค่าเฉลี่ย ๓.๓๔ และ ๓.๔๕ ส่วนกลุ่ม
นักศึกษามีความคิดเห็นแตกต่างไปจากกลุ่มผู้บริหาร และกลุ่มอาจารย์ คือเห็นด้วย
อย่างยิ่ง มีค่าเฉลี่ย ๓.๖๕ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)
แล้ว จะเห็นว่ากลุ่มนักศึกษาเห็นด้วยสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๕๔)
และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว พบว่าอยู่ในระดับเห็นด้วย มีค่า
คะแนนเฉลี่ย ๓.๓๐ และความคิดเห็นก็ไม่แตกต่างกันมากนัก (S.D. = .๖๐)

ข้อที่ ๔๔ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา เห็นด้วยกับ
การที่สตรีไทยฉลาดในการเลือกซื้อสินค้า และเลือกใช้สินค้าได้ดีกว่าบุรุษ มีค่า
เฉลี่ย ๓.๐๖, ๓.๐๓ และ ๓.๐๐ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
(S.D.) แล้ว จะเห็นว่า กลุ่มผู้บริหารและกลุ่มนักศึกษาเห็นด้วยสอดคล้องกันมาก
กว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๖๔) และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว
พบว่าอยู่ในระดับเห็นด้วย กล่าวคือ มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๓.๔๐ และความคิดเห็น
ก็ไม่แตกต่างกันมากนัก (S.D. = .๖๕)

ข้อที่ ๔๕ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา เห็นด้วยกับการที่สตรี เป็นกำลังข้อที่สำคัญ สินค้าที่ผลิตจำเป็นต่องานหนึ่งถึงสตรีก่อนบุรุษ มีค่าเฉลี่ย ๓.๐๖, ๒.๐๓ และ ๓.๐๐ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่า กลุ่มอาจารย์เห็นด้วยสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๘๖) และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว พบว่าอยู่ในระดับเห็นด้วย กล่าวคือ มี ๓.๐๖ และความคิดเห็นแตกต่างกันมาก (S.D. = .๘๕)

ข้อที่ ๔๖ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา เห็นด้วยกับการที่ สตรีรับผิดชอบงานและควบคุมดูแลการใช้จ่ายเงินภายในครอบครัวอย่างใกล้ชิด มี ค่าเฉลี่ย ๓.๒๘, ๓.๐๘ และ ๓.๓๓ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่ากลุ่มผู้บริหารเห็นด้วยสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๘๙) และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว พบว่าอยู่ในระดับ เห็นด้วย มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๓.๒๘ และความคิดเห็นไม่แตกต่างกันมากนัก (S.D. = .๖๘)

ข้อที่ ๔๗ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา เห็นด้วยกับ การที่สตรีสนใจที่จะดูแลตรวจสอบสภาพของเครื่องใช้ต่าง ๆ ภายในครอบครัว เพื่อ ไม่ให้เกิดความเสียหายอยู่เป็นประจำ มีค่าเฉลี่ย ๓.๒๘, ๓.๑๕ และ ๓.๖๓ และ เมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่า กลุ่มผู้บริหาร เห็นด้วยสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๕๑) และเมื่อพิจารณาโดยส่วน รวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว พบว่าอยู่ในระดับเห็นด้วย มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๓.๒๖ และความคิดเห็นก็ไม่แตกต่างกันมากนัก (S.D. = .๖๘)

ข้อที่ ๔๘ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา เห็นด้วยกับ การที่สตรีนิยมใช้และเลือกซื้อสินค้าที่ผลิตขึ้นภายในประเทศ มีค่าเฉลี่ย ๓.๒๘, ๓.๐๘ และ ๓.๓๓ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่า กลุ่มนักศึกษาเห็นด้วยสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๙๓) และเมื่อพิจารณา โดยส่วนรวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว พบว่าอยู่ในระดับเห็นด้วยมีค่าคะแนนเฉลี่ย ๓.๒๖ และ ความคิดเห็นก็แตกต่างกันมาก (S.D. = .๙๕)

ข้อที่ ๔๘ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา เห็นด้วยกับการที่สตรีเป็นผู้นำของชุมชนในการรณรงค์ให้เลิกสูบบุหรี่และใช้สินค้าที่ผลิตขึ้นภายในประเทศ มีค่าเฉลี่ย ๓.๒๗, ๒.๘๕ และ ๓.๑๐ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่า กลุ่มนักศึกษาเห็นด้วยสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๐๕) และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว พบว่าอยู่ในระดับเห็นด้วย มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๒.๗๐ และความคิดเห็นก็ไม่แตกต่างกันมากนัก (S.D. = .๔๖)

ข้อที่ ๕๐ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา เห็นด้วยกับการที่สตรีหารายได้จาก การประกอบอาชีพที่สุจริตโดยไม่คำนึงถึงกฎเกณฑ์ทางสังคม มีค่าเฉลี่ย ๒.๘๕, ๒.๘๗ และ ๒.๖๔ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่ากลุ่มอาจารย์เห็นด้วยสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๖๔) และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว พบว่าอยู่ในระดับเห็นด้วย มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๒.๖๔ และความคิดเห็นก็แตกต่างกันมาก (S.D. = .๘๕)

ข้อที่ ๕๑ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา เห็นด้วยกับการที่สตรีฝึกทักษะที่จำเป็นในการประกอบอาชีพให้กับญาติพี่น้อง มีค่าเฉลี่ย ๓.๐๗, ๓.๐๐ และ ๓.๒๒ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่ากลุ่มนักศึกษาเห็นด้วยสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๕๕) และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว พบว่าอยู่ในระดับเห็นด้วย กล่าวคือ มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๓.๑๕ และความคิดเห็นก็ไม่แตกต่างกันมากนัก (S.D. = .๕๗)

ข้อที่ ๕๒ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา เห็นด้วยกับการที่สตรีชี้แนะให้คนในชุมชนเห็นความสำคัญของการรวมกลุ่มกันประกอบอาชีพมากกว่าการแข่งขันแบบต่างคนต่างทำ มีค่าเฉลี่ย ๓.๑๗, ๓.๐๒ และ ๓.๓๐ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่า กลุ่มผู้บริหารเห็นด้วยสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๕๔) และความคิดเห็นก็ไม่แตกต่างกันมากนัก (S.D. = .๖๔)

ข้อที่ ๕๓ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา เห็นด้วยกับการ
 ที่สตรีเผยแพร่ความเคลื่อนไหวใหม่ ๆ เกี่ยวกับสิ่งใดก็ตามที่อาจมีผลกระทมาถึง
 รายได้ของคนในชุมชนเดียวกับคนใดทราบ มีค่าเฉลี่ย ๓.๑๗, ๓.๑๗ และ ๓.๑๖
 และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่ากลุ่ม
 นักศึกษาเห็นด้วยสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๖๔) และความ
 คิดเห็นก็ไม่แตกต่างกันมากนัก (S.D. = .๖๕)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๑๔ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นเกี่ยวกับ
สถานภาพคณาจารย์ เมืองการปกครองของสตรีไทยในสังคม

ข้อ	สถานภาพคณาจารย์ เมืองการปกครอง	ผู้บริหาร		อาจารย์		นักศึกษา		รวม	
		\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.
๕๔.	ในครอบครัว เด็กผู้หญิงมักจะถูก กำหนดให้ทำอะไรตามผู้ใหญ่ ต้องการ	๒.๖๘	.๖๕	๒.๖๗	.๗๗	๒.๗๑	.๘๘	๒.๖๘	.๘๔
๕๕.	เด็กผู้หญิงมักได้รับการยอมรับทั้ง ความคิดเห็นจากบิดามารดา น้อยกว่าเด็กผู้ชาย	๒.๓๘	.๗๘	๒.๓๕	.๗๕	๒.๕๑	.๘๓	๒.๔๖	.๘๑
๕๖.	ในโรงเรียนสหศึกษา เด็กผู้หญิง ได้รับการคัดเลือกให้เป็นผู้นำใน ชั้นเรียนน้อยกว่าเด็กผู้ชาย	๒.๖๖	.๗๓	๒.๕๕	.๗๓	๒.๗๒	.๘๒	๒.๖๗	.๗๙
๕๗.	เด็กผู้หญิงได้รับโอกาสที่จะแสดง ความคิดเห็นของ自己在โรงเรียน เท่าเทียมเด็กผู้ชาย	๓.๒๒	.๕๓	๓.๐๖	.๕๘	๓.๐๕	.๗๖	๓.๐๗	.๗๐
๕๘.	เด็กผู้หญิงมีเสรีภาพที่จะเข้าร่วม กิจกรรมต่าง ๆ ในโรงเรียนเท่า เทียมกับเด็กผู้ชาย	๓.๑๐	.๗๑	๒.๘๘	.๖๖	๒.๘๖	.๘๐	๒.๘๐	.๘๗
๕๙.	สตรีไทยยังได้รับการสนับสนุนให้ เป็นผู้นำในกิจกรรมต่าง ๆ น้อย	๒.๘๓	.๗๖	๒.๘๘	.๗๖	๓.๐๐	.๗๕	๒.๘๗	.๗๖
๖๐.	สตรีไทยเป็นนักปกครองที่มีความ ความสามารถในหน่วยงานระดับ ท้องถิ่น เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ประธานกลุ่มกิจกรรม ฯลฯ ได้ เท่าเทียมบุรุษ	๓.๑๘	.๕๘	๓.๓๐	.๕๘	๓.๓๘	.๕๗	๓.๓๒	.๕๗

ตารางที่ ๑๔ (ต่อ)

ข้อ	สถานภาพด้าน การเมืองการปกครอง	ผู้บริหาร		อาจารย์		นักศึกษา		รวม	
		X	S.D.	X	S.D.	X	S.D.	X	S.D.
๖๑.	เปิดโอกาสให้สตรีไทยเข้ารับ ตำแหน่งปลัดอำเภอ สมุหบัญชีอำเภอ นายตรวจสรรพสามิตภูมิภาค เจ้า หน้าป่าไม้ เมื่อรัฐให้หลักประกัน เกี่ยวกับสวัสดิการและความปลอดภัย แก่สตรี	๒.๘๓	.๗๐	๒.๖๘	.๘๐	๒.๘๕	.๕๘	๒.๘๑	.๘๘
๖๒.	โดยทั่วไปสตรีไทยยังสนใจเรื่อง การเมืองการปกครองน้อยกว่าบุรุษ	๒.๘๑	.๘๘	๒.๘๑	.๖๖	๒.๘๖	.๗๘	๒.๘๓	.๗๖
๖๓.	สตรีไทยได้รับการยอมรับในความ สามารถทางการเมืองการปกครอง เท่าเทียมบุรุษ	๒.๘๓	.๘๗	๒.๘๓	.๖๘	๒.๗๗	.๘๒	๓.๐๘	.๗๖
๖๔.	สตรีและบุรุษมีความเสมอภาคทาง การเมืองการปกครองเท่าเทียมบุรุษ	๓.๓๘	.๕๘	๓.๒๓	.๖๕	๓.๒๘	.๖๑	๓.๒๘	.๖๒
๖๕.	สตรีไทยที่เสรีภาพที่จะมีส่วนร่วมทาง การเมืองการปกครองเท่าเทียมบุรุษ	๓.๓๘	.๕๘	๓.๐๘	.๕๘	๓.๐๘	.๗๑	๓.๑๑	.๖๗
๖๖.	สตรีไทยที่มีการศึกษาคดีและมีความ ความสามารถควรได้รับตำแหน่ง บริหารประเทศ ระดับนายกรัฐมนตรี รัฐมนตรี คณะกรรมาธิการ ฯลฯ เท่าเทียมบุรุษ	๓.๒๘	.๖๐	๓.๐๘	.๗๑	๓.๐๐	.๘๘	๓.๐๕	.๘๖
๖๗.	สตรีไทยมีความคิดสุขุม รอบคอบ ถาเรียนรู่วิธีการและแนวทางในการ มีส่วนร่วมทางการเมืองการปกครอง จะช่วยสร้างสรรคความเจริญให้แก่ ประเทศชาติ	๓.๓๒	.๕๒	๓.๑๘	.๖๘	๓.๒๐	.๗๕	๓.๒๑	.๗๐

/ จากตารางที่ ๑๔ ปรากฏว่า กลุ่มตัวอย่างทั้ง ๓ กลุ่ม มีความคิดเห็นเกี่ยวกับสถานภาพทางการเมืองการปกครองของสตรีไทยในสังคมทั้งหมด ๑๔ ข้อ เกณฑ์ความคิดเห็นรายข้อ ข้อที่เห็นด้วยมี ๑๓ ข้อ คือ ข้อ ๕๔, ๕๖, ๕๗, ๕๘, ๖๐, ๖๑, ๖๒, ๖๓, ๖๔, ๖๕, ๖๖ และ ๖๗ ส่วนข้อที่ไม่เห็นด้วยมี ๑ ข้อ คือ ข้อ ๕๕

ข้อที่ ๕๔ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา เห็นด้วยกับการที่เด็กหญิงหญิงถูกกำหนดให้ทำอะไรก็ตามที่ใหญ่โตของการ มีค่าเฉลี่ย ๒.๖๔, ๒.๖๗ และ ๒.๗๑ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่ากลุ่มผู้บริหารเห็นด้วยสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๖๕) และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว พบว่าอยู่ในระดับเห็นด้วย มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๒.๖๔ และความคิดเห็นก็แตกต่างกันมาก (S.D. = .๔๔)

ข้อที่ ๕๕ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา ไม่เห็นด้วยกับการที่เด็กหญิงหญิงได้รับการยอมรับทั้งความคิดเห็นจากบิดามารดาน้อยกว่าเด็กผู้ชาย มีค่าเฉลี่ย ๒.๓๔, ๒.๓๕ และ ๒.๕๑ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่ากลุ่มอาจารย์ไม่เห็นด้วยสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๗๕) และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว พบว่าอยู่ในระดับไม่เห็นด้วย มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๒.๔๖ และความคิดเห็นก็แตกต่างกันมาก (S.D. = .๔๑)

ข้อที่ ๕๖ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร และกลุ่มนักศึกษา เห็นด้วยกับการที่เด็กหญิงหญิงได้รับการคัดเลือกให้เป็นผู้นำในชั้นเรียนน้อยกว่าเด็กผู้ชาย มีค่าเฉลี่ย ๒.๖๖ และ ๒.๗๒ ส่วนกลุ่มอาจารย์มีความคิดเห็นแตกต่างไปจากกลุ่มผู้บริหารและกลุ่มนักศึกษา คือไม่เห็นด้วย มีค่าเฉลี่ย ๒.๕๕ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่ากลุ่มผู้บริหารและกลุ่มอาจารย์มีความคิดเห็นสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๗๓) และความคิดเห็นก็แตกต่างกันมาก (S.D. = .๗๔)

ข้อที่ ๕๗ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา เห็นด้วยกับการที่เด็กหญิงหญิงได้รับโอกาสที่จะแสดงความคิดเห็นของตนในโรงเรียนเท่าเทียมกับเด็กผู้ชาย มีค่าเฉลี่ย ๓.๒๒, ๓.๐๖ และ ๓.๐๕ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบน

มาตรฐาน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่ากลุ่มผู้บริหารเห็นด้วยสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๕๓) และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว พบว่าอยู่ในระดับเห็นด้วย มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๓.๐๗ และความคิดเห็นก็ไม่แตกต่างกันมากนัก (S.D. = .๑๐)

ข้อที่ ๕๔ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา เห็นด้วยกับการที่เด็กหญิงมีสิทธิ์ที่จะเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ในโรงเรียนเท่าเทียมเด็กผู้ชาย กล่าวคือ มีค่าเฉลี่ย ๓.๑๖, ๒.๕๔ และ ๒.๕๖ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้วจะเห็นว่ากลุ่มอาจารย์ เห็นด้วยสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๖๖) และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว พบว่าอยู่ในระดับเห็นด้วย มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๒.๕๖ และความคิดเห็นก็แตกต่างกันมาก (S.D. = .๕๓)

ข้อที่ ๕๕ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา เห็นด้วยกับการที่สตรีไทยยังได้รับการสนับสนุนให้เป็นผู้นำในกิจกรรมต่าง ๆ น้อย มีค่าเฉลี่ย ๒.๕๓, ๒.๕๔ และ ๓.๐๐ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่า กลุ่มนักศึกษาเห็นด้วยสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๑๕) และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว พบว่าอยู่ในระดับเห็นด้วย มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๒.๕๗ และความคิดเห็นก็แตกต่างกันมาก (S.D. = .๑๖)

ข้อที่ ๖๐ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา เห็นด้วยกับการที่สตรีไทยเป็นนักปกครองที่มีความรู้ความสามารถในหน่วยงานระดับท้องถิ่น เช่น กำนัน ผู้ใหญ่ ประธานกลุ่มกิจกรรม ฯลฯ ได้ดีเท่าเทียมบุรุษ มีค่าเฉลี่ย ๓.๒๔, ๓.๓๐ และ ๓.๓๔ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่า กลุ่มผู้บริหารเห็นด้วยสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๕๔) และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว พบว่าอยู่ในระดับเห็นด้วย มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๒.๕๖ และความคิดเห็นก็ไม่แตกต่างกันมาก (S.D. = .๕๗)

ข้อที่ ๖๑ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา เห็นด้วยกับการเปิดโอกาสให้สตรีไทยเข้ารับตำแหน่งปลัดอำเภอ สมุหบัญชีอำเภอ นายทรวงสรรพสามิตภูมิภาค เจ้าหน้าที่ป่าไม้ เมื่อรัฐให้หลักประกัน เกี่ยวกับสวัสดิการและความปลอดภัยแก่สตรี มีค่าเฉลี่ย ๒.๘๓, ๒.๖๘ และ ๒.๘๕ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่ากลุ่มผู้บริหารเห็นด้วยสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๗๐) และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว พบว่าอยู่ในระดับเห็นด้วย มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๒.๘๑ และความคิดเห็นก็แตกต่างกันมาก (S.D. = .๘๕)

ข้อที่ ๖๒ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา เห็นด้วยกับการที่สตรีไทยยังสนใจเรื่องการเมืองการปกครองน้อยกว่าบุรุษ มีค่าเฉลี่ย ๒.๕๑, ๒.๕๑ และ ๒.๕๖ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่า กลุ่มอาจารย์เห็นด้วยสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๖๖) และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว พบว่าอยู่ในระดับเห็นด้วย มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๒.๕๓ และความคิดเห็นก็แตกต่างกันมาก (S.D. = .๗๖)

ข้อที่ ๖๓ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา เห็นด้วยกับการที่สตรีไทยได้รับการยอมรับในความสามารถทางการเมืองการปกครองเท่าเทียมบุรุษ มีค่าเฉลี่ย ๒.๘๓, ๒.๘๓ และ ๒.๗๗ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่ากลุ่มผู้บริหารเห็นด้วยสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๘๗) และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว พบว่าอยู่ในระดับเห็นด้วย มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๓.๐๘ และความคิดเห็นก็แตกต่างกันมาก (S.D. = .๗๖)

ข้อที่ ๖๔ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา เห็นด้วยกับการที่สตรีและบุรุษมีความเสมอภาคทางการเมืองการปกครองเท่าเทียมกัน มีค่าเฉลี่ย ๓.๓๗, ๓.๒๓ และ ๓.๒๘ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่า กลุ่มผู้บริหารเห็นด้วยสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๕๔) และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว พบว่าอยู่ในระดับเห็นด้วยมีค่าคะแนนเฉลี่ย ๓.๒๘ และความคิดเห็นก็ไม่แตกต่างกันมากนัก (S.D. = .๖๖)

ข้อที่ ๖๕ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา เห็นด้วยกับการที่ สตรีไทยมีเสรีภาพที่จะมีส่วนร่วมทางการเมืองการปกครองเท่าเทียมบุรุษ มีค่าเฉลี่ย ๓.๓๔, ๓.๐๘ และ ๓.๐๘ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว พบว่า กลุ่มผู้บริหารและกลุ่มนักศึกษาเห็นด้วยสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๔๘) และความคิดเห็นไม่แตกต่างกันมากนัก (S.D. = .๖๗)

ข้อที่ ๖๖ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา เห็นด้วยกับการที่ สตรีไทยที่มีการศึกษาดีและมีความรู้ความสามารถควรได้รับตำแหน่งบริหารประเทศ ระดับ นายกรัฐมนตรี รัฐมนตรี คณะกรรมการ ฯลฯ เท่าเทียมบุรุษ มีค่าเฉลี่ย ๓.๒๔, ๓.๐๘ และ ๓.๐๐ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่า กลุ่มผู้บริหาร เห็นด้วยสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๖๐) และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง ๓ กลุ่ม พบว่า อยู่ในระดับเห็นด้วย มีค่าคะแนน เฉลี่ย ๓.๐๕ และความคิดเห็นก็แตกต่างกันมาก (S.D. = .๘๖)

ข้อที่ ๖๗ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา เห็นด้วยกับการ ที่สตรีไทยเป็นผู้ที่มีความคิดสุขุม รอบคอบ ถ้าเรียนรู้วิธีการและแนวทางในการมีส่วนร่วมทางการเมืองการปกครอง จะช่วยสร้างสรรค์ความเจริญให้แก่ประเทศชาติ มี ค่าเฉลี่ย ๓.๓๖, ๓.๑๘ และ ๓.๒๐ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่ากลุ่มผู้บริหารเห็นด้วยสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๕๖) และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว พบว่าอยู่ในระดับ เห็นด้วย มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๓.๒๑ และความคิดเห็นก็แตกต่างกันมาก (S.D. = .๗๐)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๑๕ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นเกี่ยวกับ
บทบาทด้านการเมืองการปกครองของสตรีไทยในสังคม

ข้อ	บทบาทด้าน การเมืองการปกครอง	ผู้บริหาร		อาจารย์		นักศึกษา		รวม	
		\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.
๖๔.	สตรีไทยที่เป็นสมาชิกพรรคการเมือง หรือสภายูแทนราษฎรจำเป็นต้องมี ความพร้อมและมีความรอบรู้ทางการ เมืองการปกครองดีพอ	๓.๔๖	.๖๗	๓.๔๗	.๕๘	๓.๓๘	.๖๖	๓.๔๒	.๖๕
๖๕.	ควรพิทักษ์สิทธิอันพึงมีพึงได้ตาม กฎหมายมิให้ถูกเอารัดเอาเปรียบจน เกินไป	๓.๕๖	.๕๐	๓.๔๗	.๕๗	๓.๕๐	.๕๘	๓.๕๔	.๕๔
๗๐.	กล้าแสดงออกซึ่งความคิดเห็นและการ กระทำของตนเองให้มากขึ้น	๓.๓๘	.๕๓	๓.๕๔	.๕๗	๓.๕๔	.๖๐	๓.๔๓	.๕๘
๗๑.	ให้ความสนใจคอยติดตามความ เคลื่อนไหวทางการเมืองการ ปกครองอยู่เป็นประจำ	๓.๒๘	.๖๐	๓.๓๐	.๖๒	๓.๒๗	.๖๑	๓.๒๘	.๖๑
๗๒.	การเปิดโอกาสให้สมาชิกในครอบครัวรู้จัก ยอมรับซึ่งความคิดเห็นของผู้อื่น	๓.๒๗	.๗๔	๓.๓๐	.๖๗	๓.๐๐	.๗๘	๓.๑๐	.๗๖
๗๓.	การเปิดโอกาสให้สมาชิกในครอบครัวรู้จัก ยอมรับตามข้อตกลงของเสียส่วนใหญ่	๓.๕๘	.๕๘	๓.๕๗	.๕๗	๓.๓๕	.๖๑	๓.๕๐	.๖๐
๗๔.	การเปิดโอกาสให้สมาชิกในครอบ ครัวได้มีส่วนร่วมตัดสินใจในกิจการ ต่าง ๆ	๓.๕๘	.๕๘	๓.๕๖	.๕๕	๓.๕๘	.๕๕	๓.๕๘	.๕๖
๗๕.	การปฏิบัติต่อสมาชิกทุกคนในครอบ ครัวอย่างเท่าเทียมกัน	๓.๕๖	.๕๐	๓.๕๕	.๕๕	๓.๕๓	.๖๒	๓.๕๐	.๕๘

ตารางที่ ๑๕ (ต่อ)

ข้อ	บทบาทงาน การเมืองการปกครอง	ผู้บริหาร		อาจารย์		นักศึกษา		รวม	
		\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.
๑๖.	การสนใจที่จะไปลงคะแนนออกเสียง เลือกตั้งในระดับท้องถิ่น	๓.๔๔	.๖๓	๓.๔๒	.๕๓	๓.๔๓	.๕๓	๓.๔๓	.๕๔
๑๗.	การลงสมัครรับเลือกตั้งเป็นตัวแทนใน ระดับท้องถิ่นให้มากขึ้น	๓.๑๓	.๓๓	๓.๒๖	.๖๖	๓.๑๔	.๓๑	๓.๑๖	.๓๐
๑๘.	การใฝ่ใจที่จะแสวงหาความเหลื่อมล้ำ ทางสังคมที่ตนได้รับเพื่อหาทางขจัด ให้หมดสิ้นไป	๓.๓๓	.๖๖	๓.๒๓	.๖๕	๓.๒๓	.๖๐	๓.๒๔	.๖๖
๑๙.	การสนทนากับการเมืองการปก- ครองกับกลุ่มผู้สนใจเป็นประจำเพื่อ สร้างความเข้าใจในทิศทางของการ เมืองการปกครองโคถูกทอง	๓.๓๓	.๕๔	๓.๑๔	.๕๔	๓.๑๖	.๖๖	๓.๑๔	.๖๐
๒๐.	การลงสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิก สภาผู้แทนราษฎรให้มากขึ้น	๓.๕๑	.๖๐	๓.๕๑	.๕๔	๓.๔๖	.๕๓	๓.๔๔	.๕๓

จากตารางที่ ๑๕ ปรากฏว่า กลุ่มตัวอย่างทั้ง ๓ กลุ่ม มีความคิดเห็นเกี่ยวกับ
บทบาทงานการเมืองการปกครองของสตรีไทยในสังคม ทั้ง ๑๓ ข้อ เกณฑ์ความคิดเห็น
รายข้อ ข้อที่เห็นด้วย มี ๑๓ ข้อ ตั้งแต่ข้อ ๖๔ - ๘๐

ข้อที่ ๖๔ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา เห็นด้วยกับการที่สตรี
ไทยที่เป็นสมาชิกพรรคการเมืองหรือสภาผู้แทนราษฎร จำเป็นต้องมีความพร้อมและมีความ
รอบรู้ทางการเมืองการปกครองดีพอ มีค่าเฉลี่ย ๓.๔๖, ๓.๔๓ และ ๓.๔๔ และเมื่อ
พิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่า กลุ่มอาจารย์เห็นด้วย
สอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๕๔) และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง ๓
กลุ่มแล้วพบว่าอยู่ในระดับเห็นด้วย มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๓.๔๖ และความเห็นก็ไม่แตกต่างกัน
มากนัก (S.D. = .๖๕)

ข้อที่ ๖๔ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร เห็นด้วยอย่างยิ่งกับการที่สตรีควรพิทักษ์สิทธิอันพึงมีพึงไต่ตามกฎหมายมิให้ถูกเอาเปรียบจนเกินไป มีค่าเฉลี่ย ๓.๕๖ ส่วนกลุ่มอาจารย์และกลุ่มนักศึกษามีความคิดเห็นสอดคล้องกันคือ เห็นด้วย มีค่าเฉลี่ย ๓.๔๙ และ ๓.๕๐ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่า กลุ่มผู้บริหารเห็นด้วยสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๕๐) และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว พบว่าอยู่ในระดับเห็นด้วย มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๓.๕๔ และความคิดเห็นก็ไม่แตกต่างกันมากนัก (S.D. = .๕๔)

ข้อที่ ๗๐ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา เห็นด้วยกับการที่สตรีกล้าแสดงออกซึ่งความคิดและการกระทำของตนเองให้มากขึ้น มีค่าเฉลี่ย ๓.๓๘, ๓.๔๔ และ ๓.๔๔ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่ากลุ่มผู้บริหารเห็นด้วยสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๕๓) และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว พบว่าอยู่ในระดับเห็นด้วย มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๓.๔๓ และความคิดเห็นก็ไม่แตกต่างกันมากนัก (S.D. = .๕๔)

ข้อที่ ๗๑ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา เห็นด้วยกับการที่สตรีให้ความสนใจคอยติดตามความเคลื่อนไหวทางการเมืองการปกครองอยู่เป็นประจำ มีค่าเฉลี่ย ๓.๖๔, ๓.๓๐ และ ๓.๖๙ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่า กลุ่มผู้บริหารเห็นด้วยสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๖๐) และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว พบว่าอยู่ในระดับเห็นด้วยมีค่าคะแนนเฉลี่ย ๓.๖๔ และความคิดเห็นก็ไม่แตกต่างกันมากนัก (S.D. = .๖๑)

ข้อที่ ๗๖ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา เห็นด้วยกับการที่สตรีฝึกให้สมาชิกในครอบครัวรู้จักยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น มีค่าเฉลี่ย ๓.๖๙, ๓.๓๐ และ ๓.๐๐ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่า กลุ่มอาจารย์เห็นด้วยสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๖๙) และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว พบว่าอยู่ในระดับเห็นด้วย มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๓.๑๐ และความคิดเห็นก็แตกต่างกันมาก (S.D. = .๗๖)

ข้อที่ ๘๓ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร เห็นด้วยอย่างยิ่ง กับการที่สตรีเปิดให้สมาชิก ในครอบครัวรู้จักยอมทำตามข้อตกลงของเสียงส่วนใหญ่ มีค่าเฉลี่ย ๓.๕๕ ส่วนกลุ่ม อาจารย์และกลุ่มนักศึกษา มีความคิดเห็นสอดคล้องกันคือ เห็นด้วย มีค่าเฉลี่ย ๓.๕๗ และ ๓.๓๕ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่า กลุ่มอาจารย์เห็นด้วยสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๕๗) และเมื่อ พิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว พบว่าอยู่ในระดับเห็นด้วย มีค่าเฉลี่ย ๓.๕๐ และความคิดเห็นก็ไม่แตกต่างกันมากนัก (S.D. = .๖๐)

ข้อที่ ๘๔ พบว่า กลุ่มผู้บริหาร เห็นด้วยอย่างยิ่งกับการที่สตรีเปิดโอกาส ให้สมาชิกในครอบครัวได้มีส่วนร่วมตัดสินใจในกิจการต่าง ๆ มีค่าเฉลี่ย ๓.๕๕ ส่วน กลุ่มอาจารย์และนักศึกษา มีความคิดเห็นสอดคล้องกันคือ เห็นด้วย มีค่าเฉลี่ย ๓.๕๖ และ ๓.๔๕ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่า กลุ่มอาจารย์และกลุ่มนักศึกษาเห็นด้วยสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๕๕) และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว พบว่าอยู่ในระดับเห็นด้วย มีค่าคะแนน เฉลี่ย ๓.๕๕ และความคิดเห็นก็ไม่แตกต่างกันมากนัก (S.D. = .๕๖)

ข้อที่ ๘๕ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร เห็นด้วยอย่างยิ่งกับการที่สตรีปฏิบัติต่อสมาชิก ในครอบครัวอย่างเท่าเทียมกัน มีค่าเฉลี่ย ๓.๕๖ ส่วนกลุ่มอาจารย์และกลุ่มนักศึกษา มีความคิดเห็นสอดคล้องกัน คือ เห็นด้วย มีค่าเฉลี่ย ๓.๕๕ และ ๓.๕๓ และเมื่อ พิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่ากลุ่มผู้บริหาร เห็นด้วย สอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๕๐) และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวม ทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว พบว่าอยู่ในระดับเห็นด้วย มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๓.๕๔ และความคิด เห็นก็ไม่แตกต่างกันมากนัก (S.D. = .๕๕)

ข้อที่ ๘๖ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา เห็นด้วยกับการที่ สตรีสนใจที่จะไปลงคะแนนออกเสียงเลือกตั้งในระดับท้องถิ่น มีค่าเฉลี่ย ๓.๕๔, ๓.๕๒ และ ๓.๕๓ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่า

กลุ่มอาจารย์และกลุ่มนักศึกษาเห็นด้วยสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๕๗) และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง ๓ กลุ่ม พบว่าอยู่ในระดับเห็นด้วย มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๓.๔๓ และความคิดเห็นก็ไม่แตกต่างกันมากนัก (S.D. = .๕๔)

ข้อที่ ๓๓ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา เห็นด้วยกับการที่สตรีลงสมัครรับเลือกตั้งเป็นตัวแทนระดับท้องถิ่นให้มากขึ้น มีค่าเฉลี่ย ๓.๑๗, ๓.๒๖ และ ๓.๑๔ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่ากลุ่มอาจารย์เห็นด้วยสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๖๖) และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว พบว่าอยู่ในระดับเห็นด้วย มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๓.๑๖ และความคิดเห็นก็ไม่แตกต่างกันมากนัก (S.D. = .๗๐)

ข้อที่ ๓๔ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา เห็นด้วยกับการที่สตรีสนใจที่จะแสวงหากความเหลื่อมล้ำทางสังคมที่ตนได้รับ เพื่อหาทางขจัดให้หมดสิ้นไป มีค่าเฉลี่ย ๓.๓๗, ๓.๖๓ และ ๓.๖๓ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่ากลุ่มนักศึกษาเห็นด้วยสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๖๐) และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว พบว่าอยู่ในระดับเห็นด้วย มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๓.๖๔ และความคิดเห็นก็ไม่แตกต่างกันมากนัก (S.D. = .๖๖)

ข้อที่ ๓๕ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา เห็นด้วยกับการที่สตรีสนทนาทางการเมืองการปกครองกับผู้นสนใจเป็นประจำ เพื่อสร้างความเข้าใจในทิศทางของการเมืองการปกครองใต้อำนาจของ มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๓.๓๗, ๓.๑๔ และ ๓.๑๖ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่ากลุ่มอาจารย์เห็นด้วยสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว พบว่าอยู่ในระดับเห็นด้วย มีค่าคะแนนเฉลี่ย ๓.๑๔ และความคิดเห็นก็ไม่แตกต่างกันมากนัก (S.D. = .๖๐)

ข้อที่ ๔๐ พบว่ากลุ่มผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา เห็นด้วยกับการที่สตรีลงสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรให้มากขึ้น มีค่าเฉลี่ย ๓.๕๑, ๓.๕๑ และ ๓.๔๖ และเมื่อพิจารณาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้ว จะเห็นว่ากลุ่มอาจารย์เห็นด้วยสอดคล้องกันมากกว่ากลุ่มอื่น (S.D. = .๕๔) และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง ๓ กลุ่มแล้ว พบว่าอยู่ในระดับเห็นด้วยมีค่าคะแนนเฉลี่ย ๓.๔๔ และความคิดเห็นก็ไม่แตกต่างกันมากนัก (S.D. = .๕๗)

ตอนที่ ๓

การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One - Way Analysis of Variance) เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับสถานภาพและบทบาทของสตรีไทยทางด้านการศึกษา เศรษฐกิจ และการเมืองการปกครอง ระหว่างผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา

ตารางที่ ๑๖ ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความคิดเห็นเกี่ยวกับสถานภาพด้านการศึกษาของสตรีไทยในสังคม ระหว่างผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	๒	๖.๒๔๒๕	๓.๑๒๑๒	๐.๑๔๑
ภายในกลุ่ม	๔๔๕	๓๓๔๖.๒๑๘๕	๗.๕๐๘๓	
รวม	๔๔๗	๓๓๕๒.๕๐๙๘		

จากตารางที่ ๑๖ จะเห็นว่าความคิดเห็นเกี่ยวกับสถานภาพด้านการศึกษาของสตรีไทยในสังคมระหว่างผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๑๓ ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทด้านการศึกษาของสตรีไทยในสังคม ระหว่างผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	๒	๑๓๑.๐๖๖๑	๘๕.๕๓๑๐	๓.๕๑๑ *
ภายในกลุ่ม	๔๔๕	๑๐๘๔๖.๒๕๕๘	๒๔.๓๖๐๑	
รวม	๔๔๗	๑๑๑๕๗.๓๒๑๙		

$$(P < .๐๕ \quad F_{๒,๔๔๕} = ๓.๐๐)$$

จากตารางที่ ๑๓ จะเห็นได้ว่าความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทด้านการศึกษาของสตรีไทยในสังคม ระหว่างผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

เมื่อพบว่าความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทด้านการศึกษาของสตรีไทยในสังคม ระหว่างผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา แตกต่างกัน จึงทำการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทีละคู่โดยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe') ปรากฏดังตารางที่ ๑๔ .

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๑๔ ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย
ของความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทงานการศึกษาของสตรีไทยในสังคม ระหว่างผู้บริหาร
อาจารย์ และนักศึกษา

	นักศึกษา $\bar{X} = ๕๓.๘๐๒๗$	อาจารย์ $\bar{X} = ๕๘.๕๑๓๗$	ผู้บริหาร $\bar{X} = ๕๕.๐๘๗๕$
นักศึกษา	-	๑.๑๑๑	๑.๖๘๘๘
อาจารย์		-	.๕๘๓๘
			-

จากตารางที่ ๑๔ จะเห็นว่าเมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยที่ละคู่แล้ว ปรากฏว่า
นักศึกษากับอาจารย์ นักศึกษากับผู้บริหาร และอาจารย์กับผู้บริหาร มีความคิดเห็น
ต่อบทบาทงานการศึกษาของสตรีไทยในสังคมไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญทาง
สถิติที่ระดับ .๐๕

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๑๕ ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นเกี่ยวกับสถานภาพทางด้านเศรษฐกิจของสตรีไทยในสังคม

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	๒	๓๘.๘๓๕๕	๓๘.๖๓๓๓	๒.๕๘๑
ภายในกลุ่ม	๔๔๕	๖๘๓๖.๓๔๕๖	๑๕.๓๕	
รวม	๔๔๗	๖๘๗๕.๖๘๑๑		

จากตารางที่ ๑๕ จะเห็นได้ว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับสถานภาพด้านเศรษฐกิจของสตรีไทยในสังคมระหว่างผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา มีค่าเฉลี่ยคะแนนความคิดเห็นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๒๐ ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่าง
ระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทด้านเศรษฐกิจของสตรีไทยใน
สังคม ระหว่างผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	๒	๒๑๐.๖๑๕๘	๑๐๕.๓๐๗๙	๘.๒๖๓๐
ภายในกลุ่ม	๔๔๕	๑๐๘๗๘.๘๕๗๓	๒๔.๖๖๖๘	
	๔๔๗	๑๑๐๘๙.๔๗๓๑		

$$(P < .๐๕ \quad F_{๒,๔๔๕} = ๓.๐๐)$$

จากตารางที่ ๒๐ จะเห็นได้ว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทด้านเศรษฐกิจ
ของสตรีไทยในสังคม ระหว่างผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา มีความแตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

เมื่อพบว่าความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทด้านเศรษฐกิจของสตรีไทยในสังคม
ระหว่างผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา แตกต่างกัน จึงทำการทดสอบเปรียบเทียบ
ค่าเฉลี่ยทีละคู่โดยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe) ปรากฏดังตารางที่ ๒๑

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๒๑ ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย
ของความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทด้านเศรษฐกิจของสตรีไทยในสังคม ระหว่างผู้บริหาร
อาจารย์ และนักศึกษา

	อาจารย์	นักศึกษา	ผู้บริหาร
	$\bar{X} = 40.67$	$\bar{X} = 43.75$	$\bar{X} = 43.75$
อาจารย์	-	๑.๕๕๕๕	๑.๖๖๖๖
นักศึกษา		-	๑.๐๐๐๐
ผู้บริหาร			-

จากตารางที่ ๒๑ จะเห็นว่าเมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยที่ละคู่แล้ว ปรากฏว่า
อาจารย์กับผู้บริหาร นักศึกษากับผู้บริหาร มีความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทด้านเศรษฐกิจ
ของสตรีไทยในสังคมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ส่วนอาจารย์
กับนักศึกษา มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๒๒ ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่าง
ระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความคิดเห็นเกี่ยวกับสถานภาพด้านการเมืองการปกครองของ
สตรีไทยในสังคมระหว่างผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	๒	๕๖.๑๑๖๒	๒๘.๐๕๘๑	๑.๑๙
ภายในกลุ่ม	๔๔๕	๑๑๑๓๑.๘๔๔๕	๒๕.๑๐๕๔	
รวม	๔๔๗	๑๑๒๒๘.๐๑๐๗		

จากตารางที่ ๒๒ จะเห็นได้ว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับสถานภาพด้านการเมืองการปกครองระหว่างผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา มีค่าเฉลี่ยคะแนนความคิดเห็นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๒๓ ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทด้านการเมืองการปกครองของสตรีไทยในสังคม ระหว่างผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	๒	๕๕.๒๗๕๖	๒๗.๖๓๗๘	๑.๕๕๑
ภายในกลุ่ม	๔๕๕	๑๑๓๘๐.๗๕๗๖	๒๕.๕๗๕๔	
รวม	๔๕๗	๑๑๔๓๕.๐๓๕๒		

จากตารางที่ ๒๓ จะเห็นได้ว่าความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทด้านการเมืองการปกครองของสตรีไทยในสังคมระหว่างผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความคิดเห็นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ ๔

เปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มนักศึกษารายและนักศึกษาหญิงเกี่ยวกับสถานภาพและบทบาทของสตรีไทยในสังคมด้านการศึกษา เศรษฐกิจ และการเมืองการปกครอง โดยใจ

ตารางที่ ๒๔ เปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษารายและนักศึกษาหญิงเกี่ยวกับสถานภาพด้านการศึกษาของสตรีไทยในสังคม

ข้อ	สถานภาพด้านการศึกษา	นักศึกษาราย		นักศึกษาหญิง		t
		\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
๑.	ได้รับการสนับสนุนจากบิดามารดาให้ไปศึกษา สูงจนถึงระดับที่บิดามารดาต้องการ	๓.๓๓	.๗๒	๓.๖๘	.๗๖	-๐.๖๐
๒.	ได้รับการสนับสนุนจากบิดามารดาให้ไปศึกษา ทั่วไปเรื่อยๆ จนสุดขีดความสามารถของ ตนเอง	๓.๔๗	.๕๘	๓.๖๓	.๕๕	๒.๕๐
๓.	มีโอกาที่จะไปรับการศึกษาในระบบ โรงเรียนจนถึงระดับปริญญาเอกเท่าเทียม บุรุษ	๓.๕๐	.๗๐	๓.๕๘	.๖๘	.๕๕
๔.	มีโอกาที่จะศึกษาในแขนงวิชาที่ตนสนใจและ มีความถนัด	๓.๕๖	.๕๖	๓.๗๒	.๕๐	๒.๖๕
๕.	ได้รับการสนับสนุนและส่งเสริมจากบิดามารดา ให้ไปศึกษาในแขนงวิชาที่ตนเองสนใจและมี ความถนัด	๓.๕๗	.๖๑	๓.๖๐	.๕๖	.๕๖
๖.	ได้รับคำแนะนำเกี่ยวกับการเลือกแขนงวิชา ที่จะศึกษาในระดับสูงจากบิดามารดาตาม ความสนใจและความถนัดของตนเอง	๓.๓๖	.๗๐	๓.๓๕	.๖๕	.๖๘
๗.	ในระดับประถมศึกษาที่มีโอกาที่จะได้เลือก ศึกษาเนื้อหาวิชาที่สอดคล้องกับเพศของตน	๓.๑๐	.๗๘	๒.๕๘	.๗๑	๑.๖๗

ตารางที่ ๒๔ (ต่อ)

ข้อ	สถานภาพด้านการศึกษา	นักศึกษาชาย		นักศึกษหญิง		t
		\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
๔.	ในระดับมัธยมศึกษามีโอกาสที่จะได้เลือก ศึกษาแขนงวิชาตามความสนใจและความ ถนัดของตนเองอย่างเต็มที่	๓.๕๖	.๖๕	๓.๕๐	.๖๔	-๐.๕๑
๕.	ในระดับอุดมศึกษามีโอกาสที่จะได้รับการ ศึกษาในแขนงวิชาต่าง ๆ เท่าเทียมบุรุษ	๓.๖๓	.๗๑	๓.๕๒	.๖๔	๒.๕๔
๑๐.	มีสิทธิเข้าศึกษาในสถาบันการศึกษาทุก ประเภท เช่น โรงเรียนนายร้อยตำรวจ โรงเรียนนายเรือ ฯลฯ	๒.๔๔	.๕๔	๒.๗๕	.๕๗	๒.๕๒ *
๑๑.	การศึกษาระดับอุดมศึกษาทำให้สตรีไทยเป็น คนรู้จักคิดและสามารถวิพากษ์วิจารณ์ได้ อย่างมีเหตุผล	๓.๓๗	.๕๕	๓.๕๖	.๕๔	๑.๕๖
๑๒.	มีโอกาที่จะได้รับการศึกษานอกระบบ ได้กว้างขวางเท่าเทียมบุรุษ	๓.๒๐	.๖๔	๓.๓๘	.๕๔	๒.๕๓ *
		๓๘.๕๕	๕.๖๗	๔๐.๕๕	๓.๕๑	๒.๐๕ *

** แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

* แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

จากตารางที่ ๑๕ จะเห็นว่าความคิดเห็นระหว่างนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงเกี่ยวกับสถานภาพทางการศึกษาของสตรีไทยในสังคม จำนวน ๑๒ ข้อ มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ โดยที่นักศึกษาหญิงมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นสูงกว่านักศึกษาราย

นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ในข้อที่ ๑, ๓, ๔, ๖, ๗, ๘, และ ๑๑ คือ ได้รับการสนับสนุนจากบิดามารดาให้ได้ศึกษาสูงจนถึงระดับที่บิดามารดาต้องการในแขนงวิชาที่ตนสนใจและมีความถนัด มีโอกาสได้รับการศึกษาในระบบโรงเรียนจนถึงระดับปริญญาเอก ในระดับประถมศึกษามีโอกาสได้เลือกศึกษาเนื้อหาวิชาที่สอดคล้องกับเพศของตน ในระดับมัธยมศึกษามีโอกาสได้เลือกศึกษาแขนงวิชาตามความสนใจและความถนัดของตนเองอย่างเต็มที่ และการศึกษาในระดับอุดมศึกษา ทำให้สตรีไทยเป็นคนรู้จักคิด และสามารถวิพากษ์วิจารณ์ได้อย่างมีเหตุผล

นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง มีความคิดเห็นแตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ในข้อ ๒, ๙, ๑๐, และ ๑๒ คือ ได้รับการสนับสนุนจากบิดามารดาให้ได้ศึกษาต่อไปเรื่อย ๆ จนสุดขีดความสามารถของตนเอง ในระดับอุดมศึกษามีโอกาสได้รับการศึกษาในแขนงวิชาต่าง ๆ เท่าเทียมบุรุษ มีสิทธิเข้าศึกษาในระดับการศึกษาทุกประเภท เช่น โรงเรียนนายร้อยตำรวจ โรงเรียนนายเรือ ฯลฯ และมีโอกาสได้รับการศึกษานอกระบบโรงเรียนได้อย่างกว้างขวางเท่าเทียมบุรุษ

นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมีความคิดเห็นแตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ในข้อ ๕ คือ มีโอกาสที่จะศึกษาในแขนงวิชาที่ตนสนใจและถนัด

ตารางที่ ๒๕ เปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษารายและนักศึกษาหญิง
เกี่ยวกับบทบาทด้านการศึกษานักศึกษาของไทยในสังคม

ข้อ	บทบาทด้านการศึกษา	นักศึกษาราย		นักศึกษาหญิง		t
		\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
๑๓.	การแสวงหาความรู้ที่เป็นประโยชน์จากแหล่ง ความรู้ต่าง ๆ ด้วยตนเอง	๓.๓๐	.๗๕	๓.๓๓	.๖๑	.๓๗
๑๔.	การติดตามความเคลื่อนไหวต่าง ๆ จากสื่อ มวลชนอยู่เป็นประจำ	๓.๑๖	.๖๗	๓.๒๙	.๕๖	๑.๘๘
๑๕.	การอบรมสั่งสอนด้านจริยธรรมแก่บุตรหลาน ภายในครอบครัวของตนเอง	๓.๕๕	.๕๐	๓.๕๕	.๕๔	๐.๐๗
๑๖.	การเอาใจใส่ดูแลการเล่าเรียนของบุตรหลาน หรือเด็ก ๆ ที่อยู่ในความรับผิดชอบของตน	๓.๕๖	.๕๕	๓.๕๖	.๕๓	๐.๖๘
๑๗.	การให้ความร่วมมืออย่างใกล้ชิดกับทางโรง เรียนในการสอดส่องดูแลความประพฤติ ของนักเรียนทั่วไป	๓.๔๘	.๕๘	๓.๕๐	.๖๐	-๐.๕๕
๑๘.	การเป็นผู้นำในการจัดตั้งศูนย์เด็กปฐมวัยขึ้น ในชุมชนของตนเอง	๓.๐๘	.๖๗	๓.๑๘	.๕๘	.๗๕
๑๙.	การเป็นผู้นำในการจัดตั้งศูนย์เยาวชนขึ้น ในสถานที่ที่เหมาะสม	๓.๐๘	.๖๖	๓.๒๕	.๕๗	๒.๒๘
๒๐.	มีบทบาทในการส่งเสริมกิจกรรมในด้านศิลปะ วัฒนธรรม และศาสนา	๓.๓๘	.๕๒	๓.๔๗	.๕๔	๑.๓๗
๒๑.	เป็นผู้รักษามรดกวัฒนธรรมนิยมประเพณี และ วัฒนธรรมอันดีงามของชาติ	๓.๕๐	.๕๐	๓.๕๔	.๕๒	๐.๕๘
๒๒.	มีโอกาสบริหารการศึกษาในหน่วยงานการ ศึกษาทุกระดับ	๓.๐๘	.๖๗	๓.๒๕	.๖๘	๒.๐๘

ตารางที่ ๒๕ (ต่อ)

ข้อ	บทบาทด้านการศึกษา	นักศึกษาชาย		นักศึกษาหญิง		t
		\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
๒๓.	การเข้าร่วมประชุมหรืออบรมกับสมาคมหรือ ชมรมต่าง ๆ ตามโอกาสอันสมควร	๓.๑๐	.๖๐	๓.๓๐	.๕๕	๒.๘๑**
๒๔.	การขอคำแนะนำและปรึกษาหารือในเรื่อง ต่าง ๆ จากญาติผู้ใหญ่ในครอบครัว	๓.๒๔	.๕๓	๓.๓๘	.๕๗	๑.๘๕
๒๕.	การสังเกตและเรียนรู้พฤติกรรมของบุคคล ที่ประสบความสำเร็จในชีวิต	๓.๒๔	.๖๑	๓.๓๘	.๖๐	๑.๓๐
๒๖.	การเข้ารับการศึกษอบรมที่จะให้บริการ โดยหน่วยงานต่าง ๆ ตามความสนใจ ของตนเอง	๓.๑๓	.๖๔	๓.๓๐	.๕๒	๒.๔๒*
๒๗.	สตรีไทยในเขตเมืองมีโอกาสแสวงหา ความก้าวหน้าทางการศึกษามากกว่า สตรีไทยในชนบท	๓.๐๔	.๔๓	๓.๒๗	.๔๓	๒.๓๓*
๒๘.	สตรีไทยในชนบทส่วนใหญ่ได้รับการศึกษา ภาคบังคับ ควรมีโอกาสได้รับการศึกษา ต่อเนื่องหรือฝึกฝนอาชีพระยะสั้นที่เหมาะสม กับสภาพท้องถิ่น	๓.๔๕	.๖๗	๓.๖๑	.๖๐	๒.๐๗*
		๕๒.๘๒	๕.๔๑	๕๔.๐๒	๔.๖๓	๒.๕๗*

- แยกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑
- แยกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

จากตารางที่ ๒๕ จะเห็นว่าความคิดเห็นระหว่างนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงเกี่ยวกับบทบาทการศึกษาของสตรีไทยในสังคม จำนวน ๑๖ ข้อ มีความคิดเห็นแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ โดยที่นักศึกษาหญิงมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นสูงกว่านักศึกษาชาย

นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ในข้อ ๑๓, ๑๔, ๑๕, ๑๖, ๑๗, ๑๘, ๒๐, ๒๑, ๒๔ และ ๒๕ คือ การแสวงหาความรู้ที่เป็นประโยชน์จากแหล่งความรู้ต่าง ๆ ติดตามความเคลื่อนไหวจากสื่อมวลชนเป็นประจำ อบรมสั่งสอนค่านิยมธรรมแก่บุตรหลานในครอบครัวของตนเอง เอาใจใส่ดูแลการเล่าเรียนของบุตรหลานหรือเด็กที่อยู่ในความรับผิดชอบของตน ให้ความร่วมมืออย่างใกล้ชิดกับทางโรงเรียนในการสอดส่องดูแลความประพฤติของนักเรียนทั่วไป การเป็นผู้นำในการจัดตั้งศูนย์เด็กปฐมวัยขึ้นในชุมชนของตนเอง ส่งเสริมกิจกรรมด้านศิลป วัฒนธรรม และศาสนา วิชาขนบธรรมเนียมประเพณี และวัฒนธรรมอันดีงามของชาติ การขอคำแนะนำปรึกษาหารือในเรื่องต่าง ๆ จากญาติผู้ใหญ่ในครอบครัว การสังเกตและเรียนรู้พฤติกรรมของบุคคลที่ประสบความสำเร็จในชีวิต เพื่อศึกษาไว้เป็นแบบอย่างการปฏิบัติตนเอง

นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง มีความคิดเห็นแตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ในข้อ ๑๘, ๒๒, ๒๖, ๒๗, และ ๒๘ คือ การเป็นผู้นำในการจัดตั้งศูนย์เยาวชนขึ้นในสถานที่ที่เหมาะสม มีโอกาสบริหารการศึกษาในหน่วยงานการศึกษาทุกระดับ การเข้ารับการศึกษาอบรม ที่จะให้บริการโดยหน่วยงานต่าง ๆ ตามความสนใจของตนเอง สตรีไทยในเขตเมืองมีโอกาแสวงหาความก้าวหน้าทางการศึกษามากกว่าสตรีไทยในชนบท สตรีไทยในชนบทส่วนใหญ่ได้รับการศึกษาภาคบังคับ ควรมีโอกาสได้รับการศึกษาต่อเนื่องหรือฝึกฝนอาชีพระยะสั้นที่เหมาะสมกับสภาพท้องถิ่น และมีความแตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ในข้อ ๒๒ คือ การเข้าร่วมประชุมหรืออบรมกับสมาคมหรือชมรมต่าง ๆ โอกาสอันสมควร

ตารางที่ ๒๖ เปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง
เกี่ยวกับสถานภาพทางเศรษฐกิจของสตรีไทยในสังคม

ข้อ	สถานภาพทางเศรษฐกิจ	นักศึกษาชาย		นักศึกษาหญิง		t
		\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
๒๘.	อาชีพของสตรีไทยส่วนมากถูกกำหนดโดยความต้องการของบิดามารดา	๒.๔๔	.๗๔	๒.๔๘	.๘๔	.๕๑
๓๐.	สตรีไทยส่วนมากจะเลือกประกอบอาชีพเช่นเดียวกับบรรพบุรุษ	๒.๓๖	.๗๐	๒.๓๓	.๖๖	-.๑๖
๓๑.	สตรีไทยไม่อาจเลือกประกอบอาชีพได้มากประเภทเหมือนบุรุษเพราะสังคมไม่ยอมรับ	๒.๔๘	.๘๐	๒.๖๘	.๘๘	-๑.๘๗*
๓๒.	สตรีไทยได้รับความคาดหวังจากสังคมให้อยู่ดูแลบ้านเรือนมากกว่าจะให้ออกไปทำงานนอกบ้าน	๒.๖๗	.๗๗	๒.๖๗	.๘๘	-๔.๘๘**
๓๓.	สตรีไทยได้รับความช่วยเหลือเกี่ยวกับการประกอบอาชีพจากรัฐบาลเป็นอย่างดี	๒.๖๖	.๗๖	๒.๗๐	.๘๑	.๔๑
๓๔.	สตรีไทยระดับผู้เฒ่าแรงงานคอยการศึกษาจึงเปลี่ยนแปลงอาชีพที่ทำอยู่เรื่อยๆ	๒.๗๔	.๗๕	๒.๗๘	.๘๐	.๕๕
๓๕.	สตรีไทยไม่ได้รับสิทธิตามกฎหมายให้เลือกประกอบอาชีพได้มากเท่าเทียมบุรุษ	๒.๗๓	.๗๔	๒.๗๓	.๘๖	.๐๖
๓๖.	ค่านิยมทางสังคมและครอบครัวของบุรุษทำงานได้มากกว่าและมีประสิทธิภาพดีกว่าสตรี	๒.๘๓	.๘๖	๒.๗๔	.๘๑	-๐.๗๘
๓๗.	สตรีไทยออกไปประกอบอาชีพนอกบ้านเพราะความจำเป็นทางเศรษฐกิจมากกว่าต้องการที่จะหาความสุขจากการทำงาน	๓.๑๓	.๗๖	๓.๒๖	.๘๖	๑.๓๑

ตารางที่ ๒๖ (ต่อ)

ข้อ	สถานภาพด้านเศรษฐกิจ	นักศึกษาชาย		นักศึกษาหญิง		t
		\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
๓๘.	โอกาส การเรียนรู้ และประสบการณ์ ที่ได้รับทำให้สตรีไทยมีการเปลี่ยนแปลง สถานภาพในการ ประกอบอาชีพเท่าเทียม บุรุษ	๓.๑๘	.๕๘	๓.๘๒	.๖๑	๓.๘๕**
๓๙.	สตรีไทยในชนบททำงานนอกบ้านเพื่อเป็น การเสริมรายได้สำหรับครอบครัวเท่านั้น	๓.๐๘	.๖๗	๒.๘๓	.๘๐	-๑.๒๘
๔๐.	สตรีและบุรุษทำงานในหน้าที่อย่างเดียวกัน ระดับการศึกษาเท่ากัน จะต้องมีโอกาส ก้าวหน้าในงานเท่าเทียมกัน	๓.๐๓	.๗๘	๓.๒๐	.๕๒	๑.๖๕
		๓๓.๖๕	๓.๘๕	๓๓.๘๘	๓.๘๒	- ๐.๘๖

** แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตารางที่ ๒๖ จะเห็นว่าความคิดเห็นระหว่างนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง
เกี่ยวกับสถานภาพด้านเศรษฐกิจทั้งหมด ๑๒ ข้อ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทาง
สถิติที่ระดับ .๐๕ โดยที่นักศึกษาชายมีค่าเฉลี่ยคะแนนความคิดเห็นสูงกว่านักศึกษาหญิง

นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมีความคิดเห็นแตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ในข้อ ๓๒ และ ๓๘ คือ สตรีได้รับความคาดหวังจากสังคม
ให้อยู่ดูแลบ้านเรือนมากกว่าจะให้ออกไปทำงานนอกบ้าน โอกาส การเรียนรู้ และ
ประสบการณ์ที่ได้รับทำให้สตรีไทยมีการเปลี่ยนแปลงสถานภาพในการประกอบอาชีพ
เท่าเทียมบุรุษ

ตารางที่ ๒๗ เปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง
เกี่ยวกับบทบาทด้านเศรษฐกิจของสตรีไทยในสังคม

ข้อ	บทบาทด้านเศรษฐกิจ	นักศึกษาชาย		นักศึกษาหญิง		t
		\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
๔๑.	การประหยัดรายจ่ายด้านสิ่งอุปโภคและบริโภคของตนเอง	๓.๕๑	.๕๖	๓.๕๔	.๕๕	๐.๓๘
๔๒.	การจัดสรรรายได้ส่วนหนึ่งเข้าฝากเก็บไว้ในธนาคาร	๓.๕๑	.๕๖	๓.๕๔	.๕๕	๑.๒๒
๔๓.	การใส่ใจที่จะคัดแปลงเศษวัสดุเหลือใช้ ในครอบครัวให้เกิดประโยชน์ในการใช้สอยมากขึ้น	๓.๕๓	.๖๓	๓.๕๒	.๕๖	๓.๐๒ **
๔๔.	ฉลาดในการเลือกซื้อสินค้า และเลือกใช้สินค้าได้ดีกว่าบุรุษ	๓.๕๐	.๕๕	๓.๕๕	.๖๔	.๕๖
๔๕.	เป็นกำลังซื้อที่สำคัญ สินค้าที่ผลิตจำหน่ายของค่านึงถึงสตรีก่อนบุรุษ	๒.๘๘	.๘๖	๓.๐๘	.๕๐	๑.๕๗
๔๖.	รับผิดชอบงานและควบคุมดูแลการใช้จ่ายเงินภายในครอบครัวอย่างใกล้ชิด	๒.๕๘	.๕๓	๓.๓๗	.๖๖	๔.๗๑ **
๔๗.	การสนใจที่จะดูแลตรวจสอบสภาพของเครื่องใช้ต่าง ๆ ภายในครอบครัวเพื่อไม่ให้เกิดความเสียหายอยู่เป็นประจำ	๓.๑๘	.๖๘	๓.๒๖	.๕๓	.๘๘
๔๘.	การนิยมใช้และเลือกซื้อสินค้าที่ผลิตขึ้นภายในประเทศ	๓.๒๗	.๕๕	๓.๓๖	.๖๔	๑.๐๕
๔๙.	การเป็นผู้นำของชุมชนในการรณรงค์ให้เลือกซื้อและเลือกใช้สินค้าที่ผลิตขึ้นภายในประเทศ	๒.๕๘	.๕๑	๓.๑๘	.๕๕	๒.๐๕
๕๐.	การหารายได้จากการทำงานที่สุจริตโดยไม่คำนึงถึงกฎเกณฑ์ทางสังคม	๒.๖๖	.๕๕	๒.๖๓	.๕๕	-๐.๒๕

ตารางที่ ๒๗ (ต่อ)

ข้อ	บทบาทด้านเศรษฐกิจ	นักศึกษาชาย		นักศึกษาหญิง	
		\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.
๔๑.	การฝึกทักษะที่จำเป็นในการประกอบอาชีพ ให้กับญาติพี่น้อง	๓.๒๑	.๔๗	๓.๒๓	.๖๐
๔๒.	การชี้แนะให้คนในชุมชนเห็นความสำคัญ ของการรวมกลุ่มกันประกอบอาชีพมากกว่า การแข่งขันแบบกลางคนต่างทำ	๓.๒๓	.๕๓	๓.๓๔	.๗๑
๔๓.	การเผยแพร่ความเคลื่อนไหวใหม่ ๆ เกี่ยวกับสิ่งใดก็ตามที่อาจมีผลกระทบถึง รายได้ของคนในชุมชนเกี่ยวกับคนใดทราบ	๓.๑๕	.๖๓	๓.๑๐	.๖๕
		๔๑.๓๔	๔.๖๐	๔๒.๗๔	๕.๒๘

- แยกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑
- แยกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

จากตารางที่ ๒๗ จะเห็นว่า ความคิดเห็นระหว่างนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงเกี่ยวกับบทบาทด้านเศรษฐกิจของสตรีไทยในสังคมจำนวน ๑๓ ข้อ แยกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ โดยที่นักศึกษาหญิงมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นสูงกว่านักศึกษาชาย

นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ในข้อ ๔๑, ๔๒, ๔๔, ๔๗, ๔๘, ๕๐, ๕๑, ๕๒ และ ๕๓ คือ การประหยัดรายจ่ายด้านสิ่งอุปโภคบริโภคของตนเอง จัดสรรรายได้ส่วนหนึ่งเข้าฝากเก็บไว้ในธนาคาร ฉลาดในการเลือกซื้อสินค้าและเลือกใช้สินค้าใดดีกว่าบุรุษ สนใจที่จะดูแลตรวจสอบสภาพของเครื่องใช้ต่าง ๆ ภายในครอบครัว เพื่อไม่ให้เกิดความเสียหายอยู่เป็นประจำ นิยมใช้และเลือกซื้อสินค้าที่ผลิตขึ้นในประเทศ การหารายได้จากการทำงานให้กับญาติพี่น้อง. การชี้แนะให้คนใน

ชุมชนเห็นความสำคัญของการรวมกลุ่มกันประกอบอาชีพมากกว่าการแบ่งแยกแรงงาน
ต่างคนต่างทำ และเผยแพร่ความเคลื่อนไหวใหม่ ๆ เกี่ยวกับสิ่งใดก็ตามที่อาจมี
ผลกระทบต่อรายได้ของคนในชุมชนเกี่ยวกับคนใดก็ตาม

นักศึกษารายและนักศึกษานึ่งมีความคิดเห็นแตกต่างกันที่ระดับความมีนัย
สำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ในข้อ ๔๕ และ ๔๘ คือ สตรีเป็นกำลังซื้อที่สำคัญ
สินค้าที่ผลิตจำหน่ายเป็นทองคำเงินถึงสตรีก่อนบุรุษ รับผิดชอบและควบคุมดูแลการใช้จ่าย
เงินภายในครอบครัวอย่างใกล้ชิด และเป็นผู้นำในการรณรงค์ให้เลิกซื้อและเลิก
ใช้สินค้าที่ผลิตขึ้นภายในประเทศ

นักศึกษารายและนักศึกษานึ่งมีความคิดเห็นแตกต่างกันที่ระดับความ
มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ในข้อ ๔๑ และ ๔๖ คือ การใส่ใจที่จะ
คัดแปลงเศษวัสดุเหลือใช้ในครอบครัวให้เกิดประโยชน์ในการใช้สอยมากขึ้น
และรับผิดชอบต่องานและควบคุมดูแลการใช้จ่ายเงินภายในครอบครัวอย่างใกล้ชิด

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๒๘. เปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง
เกี่ยวกับสถานภาพด้านการเมืองการปกครองของสตรีไทย

ข้อ	สถานภาพด้านการเมืองการปกครอง	นักศึกษาชาย		นักศึกษาหญิง		t
		\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
๕๔.	ในครอบครัวเด็กผู้หญิงมักถูกกำหนดให้ต้องทำอะไรตามที่ผู้ใหญ่ต้องการ	๒.๗๔	.๗๗	๒.๖๕	.๘๖	-๑.๓๓
๕๕.	เด็กผู้หญิงมักได้รับการยอมรับฟังความคิดเห็นจากบิดามารดาน้อยกว่าเด็กผู้ชาย	๒.๕๑	.๘๓	๒.๕๑	.๘๓	.๐๑
๕๖.	ในโรงเรียนสหศึกษา เด็กผู้หญิงได้รับการคัดเลือกให้เป็นผู้นำในชั้นเรียนน้อยกว่าเด็กผู้ชาย	๒.๗๘	.๗๘	๒.๖๘	.๘๗	-๑.๐๗
๕๗.	เด็กผู้หญิงได้รับโอกาสที่จะแสดงความคิดเห็นของตนในโรงเรียนเท่าเทียมกับเด็กผู้ชาย	๓.๖๕	.๕๘	๓.๓๐	.๖๓	.๕๘
๕๘.	เด็กผู้หญิงมีเสรีภาพที่จะเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ในโรงเรียนเท่าเทียมกับเด็กผู้ชาย	๓.๑๘	.๕๓	๓.๔๓	.๕๗	๓.๖๕**
๕๙.	สตรีไทยยังได้รับการสนับสนุนให้เป็นผู้นำในกิจกรรมต่าง ๆ น้อย	๒.๘๘	.๗๓	๓.๐๘	.๗๗	๑.๑๗
๖๐.	สตรีไทยเป็นนักปกครองที่มีความสามารถในหน่วยงานระดับท้องถิ่น เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ประชาชนกลุ่มกิจกรรมอาสา ได้ดีเท่าเทียมบุรุษ	๒.๗๓	.๘๑	๒.๘๕	.๘๘	๒.๐๒
๖๑.	เปิดโอกาสให้สตรีไทยเข้ารับตำแหน่งปลัดอำเภอ สมุหบัญชีอำเภอ นายตรวจสรรพสามิตภูมิภาค เจ้าหน้าที่ป่าไม้ เมื่อรัฐให้หลักประกันเกี่ยวกับสวัสดิการและความปลอดภัยแก่สตรี	๒.๗๘	.๘๑	๒.๘๒	.๘๕	๑.๖๖

ตารางที่ ๒๘ (ต่อ)

ข้อ	สถานภาพคานการ เมืองการปกครอง	นักศึกษาชาย		นักศึกษาหญิง		t
		\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
๒๒.	โดยทั่วไปสตรีไทยยังสนใจเรื่องการ เมืองการปกครองน้อยกว่าบุรุษ	๒.๘๘	.๗๕	๒.๘๕	.๘๑	-๐.๘๐
๒๓.	สตรีไทยได้รับการยอมรับในความสามารถทางการ เมืองการปกครองเท่าเทียมบุรุษ	๒.๘๑	.๘๓	๒.๗๕	.๘๒	-๐.๖๑
๒๔.	สตรีและบุรุษมีความเสมอภาคทางการ เมืองการปกครองเท่าเทียมกัน	๓.๐๖	.๗๒	๓.๐๕	.๗๘	-๐.๑๓
๒๕.	สตรีไทยมีเสรีภาพที่จะมีส่วนร่วมทางการ เมืองการปกครองเท่าเทียมบุรุษ	๓.๐๓	.๖๘	๓.๑๓	.๗๓	๑.๑๓
๒๖.	สตรีไทยที่มีการศึกษาคดีและมีความรู้ความสามารถควรได้ตำแหน่งบริหารประเภทระดับนายกรัฐมนตรี รัฐมนตรี คณะกรรมการ ฯลฯ เท่าเทียมบุรุษ	๒.๘๘	.๘๘	๓.๑๐	.๘๖	๒.๕๑
๒๗.	สตรีไทยมีความคิดสุชุม รอบคอบ ถาเรียนรู้อวิธีการและแนวทางในการมีส่วนร่วมทางการ เมืองการปกครองจะช่วยสร้างสรรคความเจริญให้แก่ประเทศไทย	๓.๑๓	.๗๓	๓.๒๘	.๗๕	๑.๒๘

๘๐.๘๐ ๕.๕๘ ๘๑.๗๐ ๕.๑๑ ๑.๘๓

•• •

แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

•

แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

จากตารางที่ ๒๔ จะเห็นว่าความคิดเห็นระหว่างนักศึกษาชายและ
นักศึกษาหญิงเกี่ยวกับสถานภาพค่านการ เมืองการปกครองจำนวน ๑๔ ข้อ ไม่
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ โดยที่นักศึกษาหญิงมีค่าเฉลี่ย
คะแนนความคิดเห็นสูงกว่านักศึกษาชาย

นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมีความคิดเห็นแตกต่างกันที่ระดับความมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ในข้อที่ ๕๕ คือ เด็กผู้หญิงมีเสรีภาพที่จะเข้า
รวมกิจการต่าง ๆ ในโรงเรียนเท่าเทียมบุรุษ และที่ระดับ .๐๕ ในข้อ ๖๐ และ
ข้อ ๖๖ คือ สตรีไทยเป็นนักปกครองที่มีความรู้ความสามารถในหน่วยงานระดับ
ท้องถิ่น เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ประธานกลุ่มกิจกรรมอาสา ใต้เท้าเทียมบุรุษ
และสตรีไทยที่มีการศึกษาคดีและมีความรู้ความสามารถ ควรได้รับตำแหน่งบริหาร
ประเทศระดับนายกรัฐมนตรี้ รัฐมนตรี คณะกรรมการ ฯลฯ เท่าเทียมบุรุษ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๒๔. เปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง
เกี่ยวกับบทบาทงานการเมืองการปกครองของสตรีไทยในสังคม

ข้อ	บทบาทงานการเมืองการปกครอง	นักศึกษาชาย		นักศึกษาหญิง		t
		\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
๒๘.	สตรีไทยที่เป็นสมาชิกพรรคการเมือง หรือ สภาผู้แทนราษฎรจำเป็นต้องมีความพร้อม และมีความรอบรู้ทางการเมืองการปกครอง คือพอ	๓.๓๕	.๖๘	๓.๔๒	.๖๖	.๘๕
๒๙.	ควรพิทักษ์สิทธิอันพึงมีพึงได้ตามกฎหมายมิให้ ถูกเอารัดเอาเปรียบจนเกินไป	๓.๓๖	.๖๑	๓.๔๖	.๕๗	๒.๖๒*
๓๐.	กล้าแสดงออกซึ่งความคิดและการกระทำ ของตนเองให้มากขึ้น	๓.๓๐	.๖๑	๓.๕๒	.๕๗	๓.๖๘**
๓๑.	ให้ความสนใจคอยติดตามความเคลื่อนไหว ทางการเมืองการปกครองอยู่เป็นประจำ	๓.๑๘	.๖๓	๓.๓๖	.๕๘	๑.๘๖
๓๒.	การฝึกให้สมาชิกในครอบครัวรู้จักยอมรับ ทั้งความคิดเห็นของผู้อื่น	๓.๓๐	.๖๑	๓.๕๕	.๕๓	๓.๗๐**
๓๓.	การฝึกให้สมาชิกในครอบครัวรู้จักยอม ทำตามข้อตกลงของเสียงส่วนใหญ่	๓.๓๐	.๕๓	๓.๓๘	.๖๖	๑.๐๐
๓๔.	การเปิดโอกาสให้สมาชิกในครอบครัว ได้มีส่วนร่วมตัดสินใจในกิจการต่าง ๆ	๓.๓๘	.๕๓	๓.๕๕	.๕๖	๒.๓๘
๓๕.	การปฏิบัติต่อสมาชิกทุกคนในครอบครัว อย่างเท่าเทียมกัน	๓.๓๒	.๖๓	๓.๔๘	.๖๐	๒.๓๘
๓๖.	การสนใจที่จะไปลงคะแนนออกเสียง เลือกตั้งในระดับท้องถิ่น	๓.๓๖	.๕๘	๓.๔๘	.๕๖	๑.๘๓
๓๗.	การลงสมัครรับเลือกตั้งเป็นผู้แทน ในระดับท้องถิ่นให้มากขึ้น	๓.๐๕	.๗๐	๓.๑๘	.๗๑	๑.๖๕

ตารางที่ ๒๔ (ต่อ)

ข้อ	บทบาทงานการเมืองการปกครอง	นักศึกษาชาย		นักศึกษาหญิง		t
		\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
๓๘.	การใฝ่ใจที่จะแสวงหาความแหลมคม ทางสังคมที่ตนได้รับเพื่อหาทางจัดให้ หมดสิ้นไป	๓.๖๘	.๖๑	๓.๖๒	.๖๐	-๐.๓๕
๓๙.	การสนทนาทางการเมืองการปกครอง กับกลุ่มผู้สนใจเป็นประจำเพื่อสร้าง ความเข้าใจในทิศทางของการเมือง การปกครองใ้ถูกต้อง	๓.๖๑	.๖๐	๓.๑๘	.๖๘	-๐.๘๗
๔๐.	การลงสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิก สภาศึกษาผู้แทนราษฎรให้มากขึ้น	๒.๘๘	.๗๖	๓.๐๘	.๘๑	๑.๐๕
		๔๒.๒๕	๕.๓๘	๔๓.๗๕	๕.๗๐	๒.๕๕*

- แยกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑
 • แยกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

จากตารางที่ ๒๔ จะเห็นว่า ความคิดเห็นระหว่างนักศึกษาชายและ
 นักศึกษาหญิงเกี่ยวกับบทบาทงานการเมืองการปกครองของสตรีไทยในสังคมจำนวน
 ๑๓ ข้อ แยกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ โดยที่นักศึกษาหญิงมีกา
 เจริญของคะแนนความคิดเห็นสูงกว่านักศึกษาชาย

นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันที่ระดับความมี
 นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ในข้อ ๒๘, ๓๑, ๓๓, ๓๖, ๓๗, ๓๘, ๓๙ และ ๔๐
 คือ สตรีไทยที่เป็นสมาชิกพรรคการเมืองหรือสภาผู้แทนราษฎรจำเป็นต้องมีความพร้อม
 และความรอบรู้ทางการเมืองการปกครองดีพอ กอปรกับจิตใจที่คล่องตัว
 ทางการเมืองการปกครองเป็นประจำ การฝึกให้สมาชิกในครอบครัวรู้จักทำตามข้อ

ข้อตกลงของเสียงส่วนใหญ่ การสนใจที่จะไปลงคะแนนออกเสียงเลือกตั้งในระดับท้องถิ่น การสมัครรับเลือกตั้งเป็นตัวแทนในระดับท้องถิ่นให้มากขึ้น การใส่ใจที่แสวงหาความเหลื่อมล้ำทางสังคมที่ตนได้รับเพื่อหาทางขจัดให้หมดสิ้นไป การสนทนาทางการ เมืองการปกครองกับกลุ่มผู้สนใจเป็นประจำ เพื่อสร้างความเข้าใจในทิศทางของการ เมืองการปกครองใต้อำนาจ และการลงสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรให้มากขึ้น

นักศึกษาชายและนักศึกษานหญิงมีความคิดเห็นแตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ในข้อ ๖๔, ๗๔, และ ๗๕ คือ สตรีควรถูกทักขีสิทธิ์อันพึงมีพึงได้ตามกฎหมายมิให้ถูกเอารัดเอาเปรียบจนเกินไป การเปิดโอกาสให้สมาชิกในครอบครัวได้มีส่วนร่วมตัดสินใจในกิจการต่าง ๆ การปฏิบัติต่อสมาชิกทุกคนในครอบครัวอย่างเท่าเทียมกัน และแตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๑ ในข้อ ๗๐ และ ๗๖ คือ ถ้าแสดงออกซึ่งความคิดและการกระทำของตนให้มากขึ้น การฝึกให้สมาชิกในครอบครัวรู้จักยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย